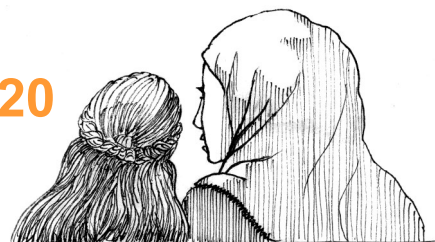

a prop

Butlletí quadrimestral de la Comunitat de Jesús
Febrer 2021 - Núm. 74 Any 25

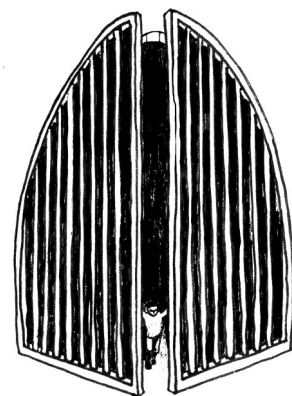
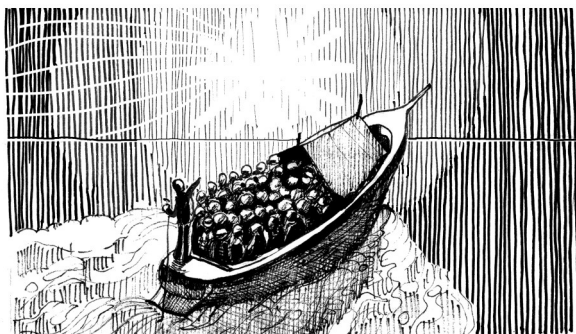
Fratelli tutti
Assís, 3 d'octubre de 2020

Un record de Josep Closa

Antoine Chatelard,
seguint les passes
de Carles de Foucauld

Pandemia y vida de la Iglesia,
¿cuáles son las lecciones?

Nadala, Assekrem 2020

**Us asseguro que si dos o tres es reuneixen
en el meu nó...**

Butlletí Informatiu de la
Comunitat de Jesús

Núm. 74

Febrer 2021

Any 25

Butlletí quadrimestral

Edita :

COMUNITAT DE JESÚS

C/ Joan Blanques, 10

08012- BARCELONA

Tel. 932134110

e-mail:

secretariacomunitatdejesus@gmail.com

web:

www.comunitatdejesus.net

Dipòsit legal:

T-1538/97

“Més a prop” butlletí informatiu de la
Comunitat de Jesús no comparteix
necessàriament les opinions dels
seus col·laboradors.

Per ser el *Déu-amb-nosaltres*
has de ser-ho en la impotència,
amb els pobres de la Terra,
així, petit, així,
nu de tota glòria,
sense altre poder que el fracàs,
sense altre lloc que la mort,
però sabent que el Regne
és el somni del teu Pare,
i també és el nostre somni.

Encara hi ha Nadal,
en la Pau de l'Esperança,
en la vida compartida,
en la lluita solidària,
¡Regne endins, Regne endins!

Nadal 2013 /Any Nou 2014

Pere Casaldàliga

03

Des del Grup de Servei

04

Vida de Comunitat

05

Un record de Josep Closa

Paraules de comiat

Que siguin feliços...

En record del nostre estimat Josep

7

Antoine Chatelard

El P. Antoine Chatelard, una vida seguint els passos de CH.F.

¡Todo es gracia!

10

A fons

Nadala, Assekrem 2020

14

Ens diuen

Voluntariat abans i durant el confinament

Queridos hermanos y hermanas de la família de CH.F.

Comiat

Record de l'avi

Impressions des de la pantalla

Professió solemne. Monestir de Sta. Teresa de Vic

19

Llegint a...

Tu ets important per a mi

Reflexió de l'encíclica *Fratelli tutti*

Pandemia, vida de la Iglesia, ¿cuales son las lecciones?

Elies, exemple de vida contemplativa i activa

Decàleg de l'ancianitat

27

El racó de la musa

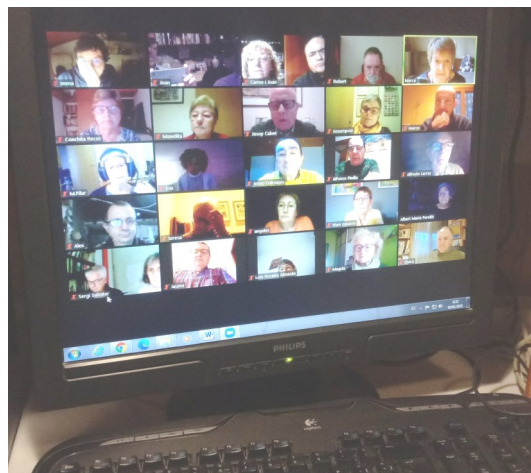
28

Sigfrid

Eucaristia a la Llar de Betània
recés de 30 gener per videoconferència al zoom

Des del Grup de Servei

Pregueu doncs perquè tinguem la força, el coratge i l'enteniment per a seguir el nostre camí en Comunitat

Benvolguts lectors,
Desitgem que estigueu bé tant físicament com humanament. El moment que estem vivint és complicat per les relacions personals, però tenim eines tecnològiques que ens ajuden. També el Més a Prop, que amb tanta il·lusió preparem, ens ajuda a saber els uns dels altres i a sentir-nos més propers.

Com ja us havíem comunicat va morir el P. Antoni Andrés, claretià que ens ha acompanyat des dels començaments de la Comunitat, i que ara ho continua fent des del cel. El trobem molt a faltar. També, al novembre, va morir el germà més antic de la Comunitat, en Josep Closa, casat amb la Mila, són circumstàncies que ens fan esglaïar, i que ens preparen per a aquest camí de la vida.

Un acte que ha marcat aquests darrers temps ha estat la trobada de l'1 de desembre, aniversari de la mort del Germà Carles. Va ser una trobada digital, on hi havia unes 60 pantalles, amb persones d'arreu del món. Vam fer una pregària i vam parlar sobre el seu missatge. Vam constatar un cop més, com ens ajuda la tecnologia en aquests temps de confinament.

A la Comunitat, malgrat el confinament i les restriccions, hem pogut fer les eleccions que teníem ajornades des del mes de juny. Ho hem fet per correu postal i ajudats, per les videoconferències. Quatre germans vàrem ser escollits per a formar part del Grup de Servei i, d'aquest grup ha sortit escollida com a primera servidora la Mercè Ferrer. Immediatament després de l'elecció ens hem posat a treballar amb esperit d'equip, entre nosaltres quatre, i amb tota la Comunitat.

... que ens mantinguem sensibles i compassius amb les necessitats que tenim al nostre món

El procés d'eleccions el vam començar el mes d'Octubre, amb una assemblea preparatòria, on tots i cadascú dels germans i germanes va exposar les seves idees sobre el present i futur de la Comunitat, així com la seva disponibilitat. Va ser molt enriquidor, i entre altres coses estem treballant amb totes les aportacions que van sorgir d'aquesta assemblea. Ens referim en l'esperit de continuar la vida de Comunitat malgrat les dificultats.

Pregueu doncs perquè tinguem la força, el coratge i l'enteniment per a seguir el nostre camí en Comunitat, i que ens mantinguem sensibles i compassius amb les necessitats que tenim al nostre món. Esperem que les circumstàncies ens permetin trobar-nos ben aviat, i de forma presencial. Que aquesta primavera que aviat albirarem ens porti l'alegria i esperança a tots!

Mercè, Imma, Joan i Josep

Vida de Comunitat

10 octubre Recés via telemàtica per zoom acompanyats pel P. Lluís Planas monjo benedictí de Montserrat, amb una reflexió de tots els germans de comunitat sobre el present i el futur de la vida comunitària, preparatòria de les properes eleccions del nou Grup de Servei i Primer Servidor de la Comunitat de Jesús. Finalitza la trobada amb la pregària de vespres.

19 octubre Votació via conferència per zoom per elegir els quatre membres del nou Grup de Servei de la Comunitat de Jesús: Mercè F. Josep D. Imma G. i Joan P.

26 octubre Mort a Barcelona el germà de comunitat Josep Closa. Celebració de comiat al Tanatori de Sant Gervasi el dia 28 amb assistència de germans de comunitat i amics. Donem el condol a la família i demanem una pregària per ells.

19 novembre Eucaristia presidida per Mn. Josep Bofarull a la Llar de Betània de Reus. Record de M. Teresa Monné i 53 aniversari ordenació.

21 novembre Professió solemne de la germana María Teresa de la Sgda. Família al Monestir de Carmelites de Santa Teresa de Vic, amb assistència de germans de comunitat i amics de Vic

27 novembre Mort a La Selva del Camp Alejandro Vilalta Roig, pare de l'Alexandre havent rebut el dia abans el sagrament de la unció dels malalts. Germans de comunitat assisteixen a la cerimònia de les exèquies a l'església parroquial del poble. Donem el condol a la família i demanem una pregària per ells.

28 novembre reunió per via telemàtica amb zoom amb assistència del P. Lluís Planas per ratificar a Mercè Ferrer com a Primera Servidora de la Comunitat de Jesús per un període de quatre anys.

01 desembre Celebració del 104è aniversari de la mort de Carles de Foucauld via telemàtica per zoom degut a les restriccions per la pandèmia, amb una pregària inicial, reflexió sobre "La importància espiritual dels llocs de Betània i Natzaret en la vida de Carles de Foucauld" i pregària final. L'acte va ser motiu de poder saludar i

Eucaristia a la Llar de Betània 19 novembre 2020

compartir amics i membres de diferents grups de la Família espiritual de diferents països d'Europa, Amèrica i Orient mitjà.

10 desembre Estada a Tarrés de Josep Dalmases, Alexandre, Joan F i Joan R. fent tasques de manteniment. Dinen junts i fan pregària de vespres a l'ermita de Santa Creu

25 desembre Germans de comunitat participen i col·laboren en el dinar de Nadal de la Comunitat Sant Egidio de Tarragona.

31 desembre Celebració de l'eucaristia d'acció de gràcia al final de l'any 2020 presidida per Mn. Josep Moreno a la Llar de Betània de Reus, compartida per zoom via telemàtica amb els germans de comunitat i amics que no poden assistir-hi presencialment.

Celebració de cap d'any a través de vídeo conferència, raïm i copa de cava online, de germans de la comunitat.

8 gener Mort a La Canyada, Alacant la Carmen Doménech mare de Ferrán Sanchís. Donem el condol a la família i demanem una pregària per ells.

30 gener Celebració del recés mensual de comunitat via telemàtica al zoom amb la pregària inicial, xerrada: "l'Esperit Sant, ànima de la missió" de Raniero Cantalamessa, posada en comú i celebració de l'eucaristia presidida pel P. Ignasi Olivé celebrada a la capella de la Llar de Betània de Reus seguida pels participants del recés per zoom

La celebració de les festes de Nadal és un motiu de tenir contacte per carta, vídeo trucada i email, amb els amics, germans de comunitat i membres de la Família espiritual de Carles de Foucauld, felicitant les festes i desitjant un bon any nou 2021.

Complint les restriccions de la pandèmia, els dimarts i dijous es fa pregària comunitària presencial a la Llar de Reus i a la Llar de Joan Blanques de Barcelona, amb via telemàtica pels qui no poden assistir-hi presencialment. Els diumenges al capvespre hi ha la pregària comunitària via telemàtica per zoom amb tots els germans i amics que hi poden participar.

Diferents germans de comunitat continuen les tasques assistencials i de servei a les respectives esglésies diocesanes de Jaca, Alacant, Lleida i Tarragona, així com amb el voluntariat de grups solidaris de la Comunitat Sant Egidio, Arrels Sant Ignasi, Menjador Social Emaus. El reforç escolar que es feia a Joan Blanques juntament amb Càritas, aquest curs no s'ha iniciat, a causa de la pandèmia. Dos diumenges cada mes Alfons fa la celebració de la Paraula a la parròquia de Santa Maria de Tarrés.

Un record de Josep Closa

OLGA CLOSA

Paraules de comiat

És una llàstima que aquests comiats no es facin amb la persona que marxa estant present, el nostre pare us faria una forta abraçada acompanyada de les seves conyes i el riure genuí que tant el caracteritzava.

La pèrdua del papa ens deixa un buit immens, però tot l'amor i les lliçons de vida que ens deixa, l'omplen del tot. Tot i la tristor de la seva pèrdua, ens hem sentit molt acompanyats i emocionats en escoltar les paraules d'afecte que heu tingut cap a ell i tota la família els darrers dies. Gràcies, és un orgull per a nosaltres.

Josep, José, Chino, socio, Kurdum, Pepito, Pito, papa, pare, Farruskis, Paparret, Dubi-Dubi, Onso l'Onset, Gran Jefe Indio, avi... n'hi havia per a tothom!!! I segur que me'n deixo.

Tenia una personalitat autèntica. Ha sigut crack! Un home carismàtic, simpàtic, entranyable, carinyós, espontani, entusiasta amb tot el que feia! Enginyós i divertit amb els refranys de collita pròpia. Molt bona persona.

Ha marxat aviat, sí, però els anys que ha viscut, sense comptar els últims, han estat anys de qualitat. Era un apassionat de la vida, tot ho vivia amb entusiasme i intensitat: des de collir un bolet a treure a passejar els gossos amb el Suzuki; des de comprar un disc Country a muntar una empresa; des de jugar al guiñote a muntar un ribazo a l'hort; des de donar bots pels rius amb el Patrol a formar una família amb el seu amor, la Mila. El seu pilar.

Su Mila, no podía estar más enamorado! Sin tí el papá nunca hubiera sido el mismo. Lo has acompañado, cuidado y querido hasta el final con una dedicación y ternura ejemplares. Ahora él te cuidará desde el cielo y tus polluelos lo haremos desde la tierra.

L'Alzheimer ha anat apagant aquella flama que cremava forta. El papa ha anat marxant poc a poc, a comptagotes, amb un final fulminant. Ell ja no volia estar aquí, ja no tenia cap sentit. Han estat anys durs, però tampoc els canviaria, perquè així és la vida. Malgrat la malaltia, ens ha donat grans moments i hem compartit més que mai el que realment importa mentre estem de pas en el planeta: l'amor. Gràcies infinites per ser el nostre pare. Com et trobarem a faltar.... T'estimem.

Malgrat la malaltia ens ha donat grans moments i hem compartit més que mai el que realment importa mentre estem de pas en el planeta: l'amor

P. ESTANISLAU M. LLOPART

Que siguin feliços...

Demà, Pasqua, estaré ben unit amb la parella Josep Closa i Mila Izquierdo. Me'ls estimo molt.

Que siguin feliços, però sobretot de la felicitat evangèlica: la de les Benaurances proclamades per Jesús allà on Josep, tu i l'ermità, etc. vam tenir també la sort d'estar-hi. Felicitats, doncs!

Pare Estanislau
Dissabte Sant de 1974

Fragment de la carta enviada des de la Cova del Cor de Llum a Betlem, felicitant el Josep i Mila pel seu casament celebrat el dia de Pasqua de 1974 a Tarrés.

A finals de l'any 1972 Pere Vilaplana i Josep Closa van acompanyar al P. Estanislau en el viatge de Montserrat a Terra Santa per continuar allí la seva vocació eremítica iniciada a la Santa Cova i després a l'ermita de la Santa Creu de Montserrat.

La més jove i el més gran . Tarrés, 13 de setembre de 2014

En record del nostre estimat Josep

En record del nostre estimat Josep

Josep Closa, el "Xino", amb "melena", pantalons acampanats, conduint un 600 tonejat, sempre al·legre i positiu... Era un noi encisador que compartia amb tothom la seva joia de viure!!!

Pensem en ell, i lluitem contra la tristor per la seva marxa, i la joia per haver compartit tantes coses junts. És un procés d'acceptació del buit físic que ens ha deixat, i un procés per anar omplint l'ànima amb els seus deliciosos records.

M'agrada molt fer fotos, i pràcticament totes i cada una d'aquestes imatges configuren el meu record en la nostra memòria. No trobem forma més potent d'explicar les seves inquietuds, que la transmesa enèrgicament amb la transparència de la seva actitud i la seva mirada.

Recordem especialment les colònies d'Aratorés, a on hi va posar força i creativitat. La seva estima per als indis la compartia amb uns relats que deixaven bocabadats a tothom. Una mostra de la seva sensibilitat per les tradicions, es va fer palesa gestant la creació del Gegant del Pi, aquest personatge que tant ens hi havia acompanyat.

Compartint aficions, com jugar al mahjong, fer excursions per veure els amics de sempre i gaudir dels petits detalls de la gent que s'estima, ens han ajudat a sentir-nos més a prop d'ell, intentant que el desconcert d'aquesta malaltia fos més amable, i a vegades ens retrobés, encara que fos amagats, en el seu malauradament món d'incertesa i solitud.

I finalment, després de veure que la seva dona, els seus fills i família, els seus amics, el "socio", els germans de comunitat i tots els que l'han conegut, s'han fet presents sovint en aquests últims anys, estic segur i convençut que seguirem compartint sentiments amb ell, cada cop que visquem aquelles situacions que l'engrescaven.

Amb tota la nostra estimació, Joan i Carme

Antoine Chatelard

El P. Antoine Chatelard, una vida seguint els passos de Carles de Foucauld

La Croix-Quentin Peschard – 04 /01 / 2021- Retrat

El pare Antoine Chatelard, religiós de la Congregació dels Germanets de Jesús, va morir als 90 anys. Amb ell s'extingeix un gran coneixedor del Sàhara algerià i dels seus homes, un enamorat del detall, un biògraf apassionat i reconegut de la vida de Carles de Foucauld, figura espiritual per excel·lència de la seva congregació.

Quina petjada deixa el Pare Antoine Chatelard? El Pare Bertrand Gournay, prevere de la diòcesi de Gap, recorda primer que res dos ulls blaus que et miraven fixament abans de donar resposta a la pregunta feta. La seva trobada remunta l'any 2014 quan el prevere de Gap va ser enviat com a Fidei Donum (*) a Tamanrasset, al Sàhara algerià, on encara resideixen els religiosos de la congregació dels Germanets de Jesús. Després de més de seixanta anys, continua a indagar la figura espiritual de la seva congregació, Carles de Foucauld, que va viure en aquestes terres durant els dos primers decennis del segle XX, al mig dels pobles tuaregs.

Des de 1954 fins a 2016, Antoine Chatelard va intentar posar en pràctica "l'ideal de Natzaret", és a dir, la vida treballadora, enmig de multituds, específica dels Germans petits de Jesús. Pastisser, després encarregat de recollir les dades de les precipitacions a la regió, també es va dedicar a l'acollida de les persones que hi passaven, però sobretot a la comprensió de la personalitat de Charles de Foucauld, fins a impregnar-se'n en la seva vida personal

L'arrelament en el treball

L'any 1954, poc després de la seva arribada a la regió, Antoine Chatelard decideix juntament amb Jean-Marie Cortade, un religiós de la seva comunitat, deixar la petita ciutat de Tamanrasset per a l'altiplà de l'Assekrem, on es troba l'ermita en pedra seca de Charles de Foucauld, abandonada des de la seva mort el 1916. Els dos religiosos la restauraran i hi viuran un temps. Una experiència a l'origen de la passió d'Antoine Chatelard per la vida i l'obra del místic que mai no l'abandonarà. Seguint el seu exemple, aprèn la llengua dels pobles tuaregs en contacte amb els seus habitants. Troba testimonis de primera o de segona mà. A continuació, a la seva tornada a Tamanrasset, es dedica a escriure un primer llibre sobre les circumstàncies de la mort de Carles de Foucauld (1). En seguirà un altre, "El camí cap a Tamanrasset" (2)

"Antoine era un home senzill i afable, un treballador incansable, però d'una manera tranquil·la i minuciosa" ho explica Monsenyor Claude Rault, bisbe emèrit de Laghouat, al Sàhara algerià. *"Amb el temps va desenvolupar un arrelament excepcional a la regió"*. Treballant entre la població local tal com ho demana la regla dels Germanets de Jesús, continuament en contacte amb les societats tuaregs en l'àmbit de la recerca, Antoine Chatelard esdevé ràpidament, gràcies a la seva memòria, un referent local. *"Pels habitants de Tamanrasset va esdevenir una font d'història dels llocs i les famílies"*, recorda el pare Bertrand Gournay.

Deixar Algèria sense parar d'escriure

L'any 2016 suposa una fractura. Bàsicament per problemes de salut, el religiós deixa Tamanrasset per anar a Marsella. Allà s'uneix a una comunitat que practica també "l'ideal de Natzaret". Claude Rault, que també va passar per l'experiència de tornar a França, imagina fàcilment com se sent. *"Sempre és un esquinçament deixar una regió on s'ha viscut tant de temps. Però penso que el seu treball literari l'ha ajudat en el canvi"*.

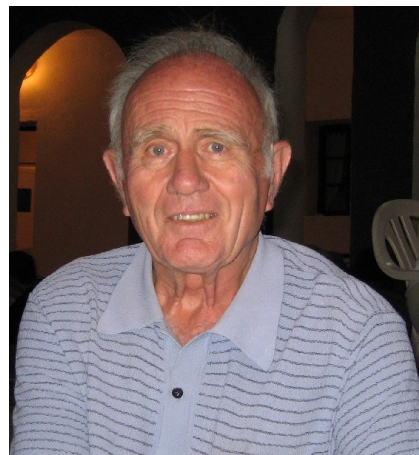
Antoine era un home senzill i afable, un treballador incansable, però d'una manera tranquil·la i minuciosa

Perquè fins i tot a Marsella, Antoine Chatelard continua treballant sobre la vida de Charles de Foucauld. La clau és un tercer llibre que aviat serà publicat per l'editorial Salvator. La darrera investigació d'aquest entusiasta dels detalls que buscava, lluny de tota idealització, desvelar el misteri d'una vida dedicada a descobrir i servir els altres. El funeral d'Antoine Chatelard estarà presidit per Mons. Jean-Marc Aveline, arquebisbe de Marsella, a l'església de Sta. Marta de Marsella, el dimecres 6 de gener a les 15 h.

(1) La mort de Carles de Foucauld, Karthala

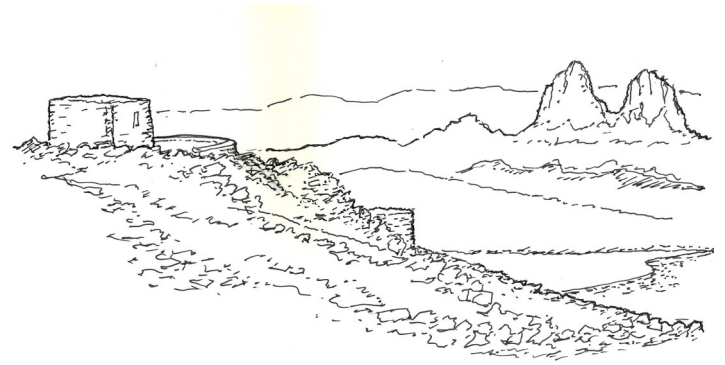
(2) El camí cap a Tamanrasset, Karthala

(*)L'expressió «Fidei Donum» en llatí significa «el do de la fe». També és el nom de l'encíclica de Pius XII del 21 d'abril de 1957, que convidava els bisbes a portar amb ell "la preocupació per la missió universal de l'Església", no només a través de la pregària i l'ajuda mútua, sinó també posant a disposició d'altres continents alguns dels seus sacerdots. Un cop finalitzat el temps de missió, els sacerdots, encara adscrits a la seva diòcesi, hi retornen. Es coneixen com a "sacerdots Fidei Donum".

¡Todo es gracia!

La última carta de Antoine Chatelard

Paissatge de l'Assekrem amb la capella de Carles de Foucauld

¡Todo es gracia! Se nos da la bienvenida a la NAVIDAD y el año nuevo al mismo tiempo que la Covid 19. Édouard y Paul-François dieron positivo, Immanuel y yo negativos, el pasado lunes por la noche tras la visita de una sobrina de Edouard que vino desde París los días 16 y 17 de diciembre. Por eso nos organizamos ante una nueva situación sin saber lo que nos depara el día.

Gracias por vuestras noticias y vuestros mejores deseos. Casi todos me llegan después de un silencio que se explica por los acontecimientos de este año especial, que desafían los hábitos y relaciones habituales. Es también una nueva forma de revivir nuestra historia a través de los años que han dejado huellas con las celebraciones de personajes históricos que no habían marcado mi historia mientras yo estaba lejos de Francia y sin las posibilidades de información que tenemos ahora.

A quienes tengan preguntas sobre mis ocupaciones y mi nuevo libro, debo decirles que no se publicará hasta que se anuncie la fecha de la canonización, por obvias razones comerciales. Lleva más de un año en la editorial y sólo hablará de Carlo de Foucauld en Tamanrasset, comenzando por la historia en el Asekrem, donde sólo estuvo unos meses en 1911, y que sigue siendo una fuente de interrogantes sobre sus motivaciones reales.

Seguirá un capítulo sobre sus ocupaciones al año siguiente en Tamanrasset (1912) típico de su concepción de los asuntos mundiales. El capítulo 3 se limitará a sus únicos pasajes programados en Marsella en 1913, con un joven tuareg, nunca antes mencionado, ni

siquiera en los libros más recientes. Finalmente en un último capítulo, el día 12 de enero de 1913 en Tamanrasset nos permitirá verlo en vivo en sus diversas ocupaciones mientras intentamos seguir su horario revisado y corregido.

Esta será sólo una introducción a otros temas que merecen una aclaración y que aún pueden revelarnos una forma de santidad que no siempre está clara. Acabo de enterarme de que nuestro Papa Francisco no se contentó con concluirlo en su encíclica *Tutti fratelli* hablando de él, sino que acaba de ofrecer una biografía de este futuro santo a los miembros de la Curia romana, sin decir qué libro es éste. Para cerrar "*Fratelli tutti*" al mencionar a nuestro hermano Carlos, me animó a continuar mi trabajo para mostrar con más detalle cómo era su vida fraterna con los hombres y mujeres que amaba, no sólo por un tiempo, por solo día, sino todos los días, durante los últimos años de su vida. Cientos de personas acudieron a lo que él llamó "la comunión" cuando todavía soñaba con reunir discípulos, pero donde siempre estaba solo.

En los primeros años sólo anotaba los nombres de los destinatarios, de sus limosnas y pequeños obsequios, en hojas sueltas que no se encuentran en la edición de los cuadernos. No deja de tener importancia porque nos hace saber que conoció cientos de personas, desde los primeros años. Por otro lado, durante los últimos tres años, anotó sus nombres todos los días y podemos contar que no pocos vinieron cientos de veces. Estas cifras son importantes para comprender la importancia de estas visitas recibidas, además de las que se realizarán entre ellos.

Francisco, nuestro Papa, que podría haber terminado citando nuevamente a Francisco de Asís y que nos habló de Carlos como si le diera un papel importante para el futuro de la Iglesia y del mundo

Visita i eucaristia d' Antoine Chatelard a Joan Blanques, 12 de juny de 2010

El que en los primeros años no salió más de cien metros más allá, ya no duda en recorrer kilómetros para ir a los que están enfermos, también para visitar su nueva casa o ver su jardín, estando ocupado con su labor lingüística, sus tiempos de oración y una correspondencia muy abundante. Quisiera mostrarles que ya no hace nada para convertirlos, aunque hable de ello muchas veces más, sino que siente el deber de trabajar por su salvación como la propia, amándolos como son y como Jesús los ama. Así se expresa su preocupación por la salvación de todos en las listas diarias de sus cuadernos y también en sus raros escritos personales o en abundantes cartas.

Así que aprendo a contar con estas personas, sorprendido al descubrir que muchos todavía estaban vivos cuando llegué a Tamanrasset y el Asekrem en el 55 e incluso mucho después.

Ciertamente todavía tiene algo que decir a nuestra Iglesia y al mundo, aunque no sea nuevo. El reconocimiento oficial y universal de su santidad será un buen apoyo para todos los que se refieren a él en todo el mundo y especialmente entre los obispos, sacerdotes y laicos, religiosos y religiosas que se dejaron inspirar por él y que han fallecido. Después de tener su papel en el mundo. Sobre todo, será una llamada a los jóvenes a los que no interesaba este testimonio de otro siglo.

Sí, gracias a Francisco, nuestro Papa, que podría haber terminado citando nuevamente a Francisco de Asís y que nos habló de Carlos como si le diera un papel importante para el futuro de la Iglesia y del mundo después de la pandemia universal, y que retrasa su canonización. Nunca hemos hablado tanto de nuestro Bienaventurado como recientemente con la muerte del obispo Teissier, el mismo día de su fiesta. El embajador de Argelia en Francia habló en lenguaje profético, convirtiéndolo en santo y sobre todo compatriota. La canonización no aportará mucho a estas ceremonias de Lyon y ND de África. Muchos habían visto la revista "En Dialogue" n ° 14, sobre Carlos de Foucauld y los musulmanes, publicada justo antes de estos hechos.

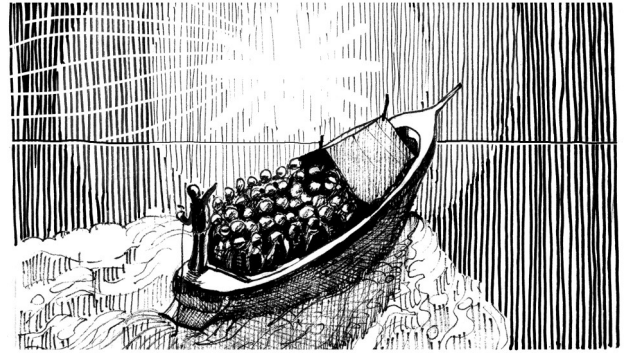
Debo admitir que el envejecimiento no mejora mis posibilidades de movilidad, incluso en el interior y a pesar de las sesiones de fisioterapia al aire libre. Las cuestiones diarias me ocupan más que mi trabajo sobre Foucauld, y la perspectiva demasiado lejana de ver salir mi libro no me anima a trabajar, a pesar de las preguntas que vienen de todas partes, incluida Tamanrasset y otras partes de Argelia, que me obligan a responder sobre pequeñas cosas que no me alejan de su historia. A todos una feliz Navidad y un año mejor 2021.

A fons

VENTURA, GERMANET DE JESÚS

Nadala, Assekrem 2020

Jesús és nat

Amb quina
disfressa ens
arribarà aquest any
demanant-nos
acollida?
La d'un desplaçat?,
la d'un parat?,
la d'un malalt?,
la d'un...?

La cosa important
és que siguem
capaços de
reconèixer-lo i
d'obrir-li les portes
de bat a bat

“Us asseguro que si dos o tres es reuneixen en el meu nom, jo sóc enmig d’ells.” (Mt.18,20)

Com a preparació de Nadal, de fa temps m'agrada aprofundir algun punt que m'ajudi a visualitzar millor aquest “*Déu fet carn, que vol viure enmig de nosaltres!*” (Joan 1,14). Un Déu que des de la seva primera vinguda no ha deixat de sorprendre'ns, venint sempre allà on no l'esperàvem: una cova, un poble perdut, una menjadora... El que sabem per endavant, i no ens sorprendrà, és que aquest any vindrà una vegada més a compartir la nostra història i patiment: “*no tenim pas un Jesús incapaç de compadir-se, Ell, de manera semblant a nosaltres, ha estat provat en tot menys en el pecat i, per això, pot concedir-nos l'ajuda que necessitem*” (Hb. 4, 15-16). Amb quina disfressa ens arribarà aquest any demanant-nos acollida? La d'un desplaçat?, la d'un parat?, la d'un malalt?, la d'un...?, vés a saber! La cosa important és que siguem capaços de reconèixer-lo i d'obrir-li les portes de bat a bat.

A escala mundial estem patint una pandèmia; un virus desconegut que pensàvem que seria de curta durada. I, ara, hem de rendir-nos a l'evidència d'una possible tercera onada. I si escoltèssim el que aquesta bestiola ens vol dir? I si ens arribés un Déu malalt, capaç de compartir les nostres 'Unitats de Cures Intensives' (UCI)? I si ...? Imagino ja la vostra reacció: *no si et plau, ja n'estem ben tips que ens parlin de la Covid-19!* Ho comprenc! Però, no puc deixar de parlar-vos-en perquè no m'agrada gens la resposta global que hi estem donant des dels nivells polític, econòmic, social i també eclesial. I em sembla veure-hi indicis que no ho fem prou bé.

Quan veig que l'única preocupació des d'aquests diferents estaments, no és altra que la de *recuperar la nova normalitat*, jo em dic: *no anem bé!* La realitat és aquesta: quan al bell mig de la pandèmia la natura va recuperar els seus espais i es va despertar una ona de solidaritat entre tots, etc., ens diem plens d'optimisme: *res serà com abans*. Però, ens hem de rendir a l'evidència que, per la gran majoria de nosaltres, un cop sortim del confinament, l'única preocupació és o ha estat tornar a com estàvem abans: tornar al de sempre.

Voleu dir que és *normal* veure com cada dia hi ha gent que s'ofega en el mar?; que ens hàgim acostumat a parlar d'un primer i d'un quart món fins al punt que ja no són notícia ni ens altera la fam ni la mort d'infants per una simple diarrea? Com podem posar fi a la pandèmia si hi ha països que acumulen entre 7 i 9 vegades més les dosis que necessiten deixant d'aquesta manera a la cuneta una multitud de països pobres sense elles?

Voleu dir que és *normal* que la mentida, la corrupció i la difamació tinguin barra lliure als nostres Parlaments?; o que en ple segle XXI se segueixi tancant a la presó a persones, simplement per les seves idees o reivindicacions? No és *escandalós* com emprem més temps a construir murs que no pas ponts?; que tanquem a milions de desplaçats en camps insalubres?; que ens mengem l'impost dels contribuents en armes de guerra? Veieu *normal* com tots plegats ens carreguem la 'Mare Terra'? I, així, un llarg etc. *Recuperar una nova normalitat?* Només puc respondre-hi amb un: *no, no gràcies!*

Em vull limitar a parlar-vos-en només des del nivell eclesial, ja que com a membre actiu que sóc d'aquesta església m'agradaria ajudar a la reflexió; aquesta és la raó única que m'ha decidit. Veureu, per tant, desfilir moltes de les preguntes que em faig, i que, malgrat intuir-hi possibles camins a seguir, el meu somni seria que des d'una serena reflexió eclesial amb tot el poble de Déu, trobéssim junts les respostes a donar-hi i les sendes a recórrer.

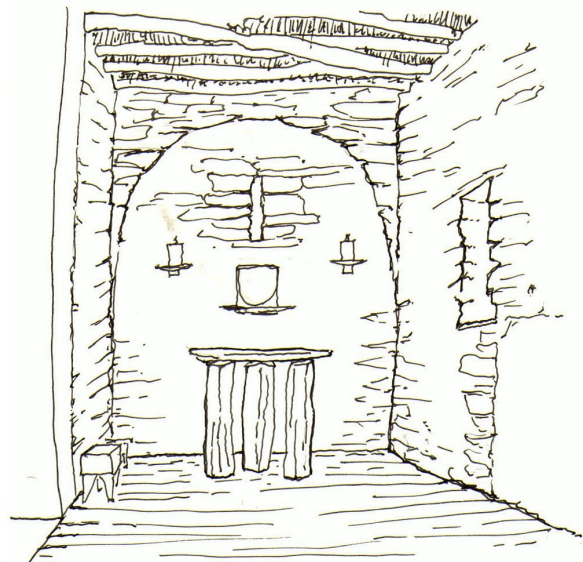
Per començar us he de confessar que sento un gran malestar quan llegeixo coses semblants a aquestes: *nosaltres tenim la gràcia per celebrar, com a capellans que som, en aquest període de confinament...* O, quan en plena primera onada del coronavirus alguns dels nostres responsables reclamaven obrir els temples apel·lant a la *llibertat religiosa*. O, també, quan els nostres temples tot just començaren a obrir de nou les portes i la gent, encara amb la por al cos, escoltava estorada com alguns bisbes ens recordaven el *precepte dominical*, dient-nos que *la dispensa de no assistir a la missa dominical ja s'havia acabat*. Malament rai quan reduïm la religió al permès, el prohibit o l'obligatori, no trobeu?

Ens hem mal acostumat a privilegis i exaccions. Al llarg de la sortida gradual del confinament m'imagino què hauria passat si països considerats catòlics haguéssim hagut d'adoptar la mateixa mesura que prengueren una gran majoria de països musulmans: mesquites (esglésies) obertes els dies feiners i tancades els divendres (diumenges) per evitar compartir massa gent el mateix espai... Simplement hauríem posat el crit al cel en veure com les nostres esglésies estarien buides al llarg de la setmana i que les haviem de tancar precisament el dia que podríem tenir gent.

I si la Covid-19 ens regalés poder fer una nova lectura de les nostres pràctiques culturals? El papa Francesc ens demana que *desconfinem Jesús; "avui Jesús truca des de dins de l'Església per sortir cap a enfora"*. Serem capaços de deixar-lo sortir?

El papa Francesc
ens demana que
desconfinem Jesús;
"avui Jesús truca
des de dins de
l'Església per sortir
cap a enfora"
Serem capaços de
deixar-lo sortir?

L'Església primitiva, era l'Església domèstica, que es reunia a la casa gran d'algun cristià o cristiana

Interior de la capella de l'Assekrem

I, allí s'hi celebrava la memòria de Jesús, fent el que ell manava: donar la benedicció i compartir el pa i el vi, recordant-lo en acció de gràcies

Visc a l'Assekrem (Sud d'Algèria), en ple desert del Sàhara, i la meua fraternitat veïna de Tamanrasset (80 km) no té sacerdot des del mes de març del 2019. És a dir, que passen mesos sencers sense eucaristia. Però, Jesús ens diu: *"pels fruits els coneixereu"*. No serà més important esdevenir eucaristia, pa i vi per tanta gent que reclama la seva presència? Qui pot posar en dubte que els meus germans són una veritable fraternitat eucarística i samaritana? D'altres fraternitats d'arreu del món, tot i tenir algun germà sacerdot a casa, decidiren no celebrar cap eucaristia en solidaritat amb el comú de la gent fins que les parròquies obrissin.

És un fet que durant la pandèmia, les misses es van multiplicar en les plataformes digitals. Jo mateix, sol com estava, em connectava cada matí a les eucaristies que el papa Francesc celebrava a Santa Marta: curtes, sense floritures i amb unes homilies que m'alimentaven... Però, quan el papa ens convidava a fer la *comunió espiritual* sentia una certa revolta en el meu interior, com si alguna cosa estigués fora de lloc i grinyolés. El fet de veure com uns quants com jo - capellans i bisbes - teníem el privilegi de celebrar i combregar, mentre que el comú dels fidels n'eren exclosos, em produïa malestar.

Aquest malestar encara va augmentar més quan vaig rebre dues consultes que anaven en la mateixa direcció, malgrat que entre ells no es coneixien. Una venia d'una amiga i l'altra d'una família. El fet és que ells, com jo, posaven el pa i el vi sobre la taula i, en virtut del 'sacerdoci comú dels fidels', a l'hora que el papa consagrava, ells també pronunciaven les paraules de la consagració i combregaven! És vàlid?, em demanaven... Ironies de la història, Carles de Foucauld passà un llarg temps que no podia celebrar l'eucaristia per falta d'assemblea (*"m'és molt dur passar Nadal sense missa"*, escrivia). I tampoc podem menystenir que l'Església es va mantenir ferma, sense el clergat, en molts llocs i durant segles, mentre que, avui, els capellans sí que podem celebrar sense la comunitat. Però, la comunitat-família necessita el sacerdot! No hi haurà alguna cosa que no acabem de fer prou bé?

Desitjo vivament que en un futur no massa llunyà, la Covid-19 ens serveixi per despertar una reflexió eclesial...

I si aquesta pandèmia suposés un punt d'inflexió? I si ens decidíssim a no deixar passar el tren de llarg? Cada vegada són més els teòlegs, liturgistes, eclesiòlegs, sociòlegs, etc., que fan reflexions semblants a aquestes. Circula per Internet un acudit que explica bé el que vull expressar. Més o menys diu així. És el diable qui parla feliç: "amb la Covid-19 t'he tancat totes les esglésies". I Déu li respon: "Al contrari, gràcies a la Covid-19 he obert una església a cada casa". Està clar que no vull que les esglésies tanquin definitivament. Però, de què serveixen les esglésies sense l'església de la fe viscuda per cada cristià i sense les *esglésies domèstiques* a cada casa i família?

És urgent repensar que l'Església és, realment i abans de res, el conjunt de tots els batejats. L'Església primitiva, era l'*Església domèstica*, que es reunia a la casa gran d'algun cristià o cristiana. I, qui la presidia era l'amo o la senyora de la casa. I, allí s'hi celebrava la memòria de Jesús, fent el que ell manava: donar la benedicció i compartir el pa i el vi, recordant-lo en acció de gràcies, com diu la paraula Eucaristia.

En aquest context, és essencial que el clergat mediti sobre la seva missió i el seu lloc en l'Església i al món d'avui. És necessària una conversió radical, perquè l'Església deixi de ser clerical i piramidal, i passi a ser participativa, en cercle, comunitària, posant els carismes de cada u al servei de tots. Homes o dones, casats o no, "perquè Jesús no va imposar el celibat." (Anselm Borges, teòleg portuguès. - Religió Digital: 08.05.2020 -).

Tot plegat fa que encara em faci més preguntes. Aquest llarg temps de pandèmia, amb la segona onada inclosa, no podria ser una oportunitat que se'ns ofereix per tornar les coses al seu lloc? Ull, no es tracta de caure en la trampa del dualisme: *esglésies domèstiques vs. assemblees en el temple; amb sacerdots vs. sense*. Estic convençut que el millor seria poder acollir i provocar la inclusió: *temple i també esglésies domèstiques!; amb sacerdots i sense!* No creieu que això podria dinamitzar la nostra fe, les nostres litúrgies, i, de retruc, reforçar la credibilitat eclesial?

El papa Francesc, denuncia sovint el *clericalisme* com una de les grans plagues de l'església d'avui. I si ens decidíssim a posar-hi remei enriquint-la amb la multitud de carismes que suscita l'Esperit, i fent de les nostres trobades un gran recinte participatiu on tots se sentissin responsables? Penso que és massa aviat per respondre a aquestes preguntes o semblants... Però, sí que podríem començar a reflexionar-hi: no trobeu? El fet és que aparentment hem tornat a obrir les esglésies, com si res hagués passat. I, a imatge i semblança del món polític i econòmic, es diria que l'única preocupació eclesial ara com ara, sembla que no és d'altra que la de poder recuperar la *normalitat*.

Desitjo vivament que en un futur no massa llunyà, la Covid-19 ens serveixi per despertar una reflexió eclesial seriosa, profunda i participativa del *què* i del *com* celebrem i vivim les nostres eucaristies.

Per acabar, no puc ni vull ignorar el gran patiment que alguns de vosaltres us ha tocat viure al llarg d'aquests mesos amb les pèrdues de familiars, de veïns o de gent propera: el meu condol i solidaritat més sincers!; sense oblidar tampoc els qui heu perdut el treball per culpa d'aquesta Covid... Però, com diu el nostre Pompeu Fabra: "*Cal no abandonar mai ni la tasca ni l'esperança!*". I, també el nostre refranyer popular, sempre portador d'una gran saviesa: "*Mentre hi ha vida hi ha esperança... i és l'últim que podem perdre!*". Sí; de cap de les maneres podem *desesperar*, *deixar + d'esperar*, de confiar que una nova església, un món millor i una vida personal renovada... són possibles! Només dependrà de la resposta que tu, jo i tots plegats donarem al llarg de la postpandèmia.

Bon Nadal a tots i a totes! Us deixo el meu anhel més fervent per a tots vosaltres i que no és cap altre que aquest: que Jesús visiti les vostres famílies i llars. I, ja ho sabeu, *amb dos o tres reunits en el seu nom* n'hi ha prou perquè Ell es faci present, ningú el pot confinar! Rebeu una molt forta abraçada.

Voluntariat abans i durant el confinament

A la primavera de l'any 2017, després d'un any de refer-me d'un ensurt de salut, vaig decidir que ja era hora de fer quelcom de voluntariat, havia deixat de treballar i tenia temps per fer-ho. Una de les possibilitats era fer reforç escolar a Joan Blanques, però vaig pensar que allí estaria massa consentida, i cuidada, i que calia sortir fora de "casa".

Anys enrere havia coincidit diversos estius amb Teresa Losada a Tarrés, i havíem pogut parlar força estones, ella sempre em deia que li agradaria que anés a fer voluntariat a la Fundació que ella va engegar, la Bayt al-Thaqafa. A mi també m'agradava la idea, però treballant i amb l'horari que jo feia era molt difícil. I de cop vaig tenir la possibilitat de fer-ho.

Aquell mateix estiu del 2017, vaig començar a donar classes de català a dos nens que acabaven d'arribar del Marroc, la seva mare feia dos anys que vivia a Barcelona, fugint de maltractaments al seu país, i en aquell moment el pare va decidir que ja no es volia fer més càrrec d'ells.

Havien d'escolaritzar-se al setembre, i era important que tinguessin algunes nocions bàsiques de català. A l'any següent vaig continuar donant-los classes a un pis d'acollida de dones a on vivien amb la seva mare. Allí amb aquelles dones, vaig compartir moments de la seva vida, preocupacions, alegries, i també berenars, per primer cop allí vaig tastar la sopa Harira que mengen al vespre quan fan el ramadà, els seus dolços amb mel i tantes altres coses.

A l'any següent, em van assignar fer una cosa diferent, donar classes de castellà a una noia sola, ho feia als locals de la fundació, una noia amb problemes, poca constància perquè no podia tenir el cap centrat en els estudis, i que al final ja no tenia ganes d'anar a classe.

En acabar aquell any, vaig parlar amb la meva responsable de voluntariat, volia si podia ser, implicar-me més, i el curs següent vaig rebre un regal, vaig estar amb el grup de dones, en concret a alfabetització, i dins d'aquest grup, amb les dones més grans, a partir de cinquanta-cinc anys, que no havien estat alfabetitzades al seu país. Per mi van ser un exemple, de força, de voluntat... Dones amb vides molt dures, Fàtima, Oumani, Khadija... Que van venir a Barcelona, feia 10, 15, 20 anys, i que pràcticament no parlaven castellà perquè no sortien de casa seva, cuidant la família, el que sortia a treballar era el marit. Si haguéssiu vist amb l'alegria que venien al Bayt, com agafaven la seva llibreta i el seu llapis! Totes les classes les començàvem per l'abecedari, i dibuixant que no escrivint, mama, papa, moto... Quina alegria tenien i constantment donaven gràcies, i jo sempre els deia que era jo la que els havia de donar les gràcies, per la seva acollida, i per deixar-me participar de la seva vida.

I de cop al març de l'any passat, tot queda parat, deixo d'anar a la fundació una setmana abans de l'estat d'alarma, perquè veig com avancen les coses, i amb la mare tan gran a casa no puc fer imprudències. I ja no he pogut tornar, perquè al Bayt, tampoc poden haver-hi voluntaris més grans de seixanta anys. No sabeu com ho he trobat a faltar!!

Quina alegria
tenien i
constantment
donaven gràcies,
i jo sempre els deia
que era jo la que
els havia de
donar les gràcies
per la seva acollida
i per deixar-me
participar
de la seva vida

A més, pensava que amb les necessitats que hi ha, era ben trist, que jo em quedés a casa, però a començaments d'octubre em va trucar la meva responsable, i ja estic donant classes en línia, a na Hassina, que es prepara per fer l'examen de nacionalitat, jo li dono classes per la prova de castellà.

Una alegria, poder fer un servei amb les eines tecnològiques que tenim a l'abast. Us he de dir que no és el mateix que fer la classe presencial, el contacte tu a tu és molt important, però és millor que res! Molt millor.

I així amb empentes i rodolons, anem fent aquest camí, que ens ha vingut de cop, que tots ens hi hem d'adaptar d'una manera o altra, i que ens porta a canviar maneres de fer i de relacionar-nos. Però val la pena que entre tots en traguem coses positives per continuar caminant.

Queridos hermanos y hermanas de la familia Carlos de Foucauld

Franklin Armand, fundador dels Germanets de l'Encarnació d'Haití

Soy ciudadano de un país en el que la mayoría de la población vive globalmente entre treinta y cuarenta años y la esperanza de vida para las más fuertes no supera los sesenta y cinco años. Ahora bien, la Biblia dice: ¡setenta es mucho y ochenta una proeza! Yo me acerco a los setenta y cuatro años de mi existencia y doy gracias a Dios que me ha dado siempre una buena salud y sí hoy mi cuerpo no responde como en mi juventud, lo acepto gustosamente en la Fe, sin quejarme.

Nos alegran las noticias que nos envía Marianne Bonzelet, con relación a la próxima Canonización del Hermano Carlos. Vivimos a la espera del día que decidirán nuestros Hermanos Mayores del Vaticano. La Conferencia on-line del Padre Ardura (1), el 1 de Diciembre, nos ha hecho revivir la riqueza y los valores profundos que unen a toda la familia en la iglesia. Sabed que no olvidamos la última asamblea general de la familia que tuvo lugar en Haití y de la que guardamos un luminoso recuerdo. Apreciamos las comunicaciones que nos llegan y que nos hacen un enorme bien como signo de comunión fraternal. Y aprovechamos esta ocasión para excusar-nos por nuestro silencio. El Hermano Carlos que vivió en África nos es muy cercano y es un modelo para el país y para la iglesia

de Haití. Saintard es el lugar en el que se celebró la última asamblea de la familia y desde entonces estamos desarrollando un proyecto con el Ordinario del lugar de una parte y de otra con las instancias competentes en vista a la puesta en marcha de un centro digno del Hermano Carlos en Haití, como lugar de formación y de peregrinaje para nuestras fraternidades, miembros Asociados y las Congregaciones autóctonas. Estamos poniendo los medios para que la puesta en marcha se haga lo más rápidamente posible en vistas a la transmisión del mensaje y de la vida del Hermano Carlos. Por ello contamos con la oración de toda la familia espiritual.

El Covid 19, gracias a Dios, no ha hecho tanto daño en Haití como el que se temía. Según algunos testimonios, los casos aislados han afectado a compatriotas que vivían en otro lugar y que han regresado a Haití para curarse o para morir. ¡Pero seamos prudentes! Si la pandemia no ha golpeado ampliamente el tejido nacional, en cambio, la miseria, la pauperización son visibles y estigmatizan la dimensión económica, social y ambiental con consecuencias tales como la inseguridad y el control de casi todos los Barrios de chabolas, en la capital y en las ciudades de provincias, por bandidos armados y

El Hermano
Carlos que vivió
en África nos es
muy cercano y es
un modelo para el
país y para la
iglesia de Haití

...estamos a la escucha, abiertos al diálogo, mantenemos una actitud constructiva, privilegiando una práctica teñida de humanidad, de sencillez, de agilidad y de humildad

violentos. Los secuestros tienen lugar a diario y en pleno día. Los estudiantes desesperados se manifiestan en las calles para reclamar todo tipo de cosas.

Al nivel de la iglesia y de la vida religiosa, estamos a la escucha, abiertos al diálogo, mantenemos una actitud constructiva, privilegiando una práctica teñida de humanidad, de sencillez, de agilidad y de humildad dejando de lado toda actitud de saberlo todo y de ser capaces de resolverlo todo o de triunfalismos fuera de lugar. Pero somos conscientes de que el país es como un polvorín donde todo puede salirse de madre en cualquier momento. Contamos con Jesús, Príncipe de la paz y con María, Nuestra Señora del Perpetuo Socorro, Patrona de Haití, con la esperanza de un mañana mejor para nosotros y para el mundo entero.

Habréis sabido que el Hermano Accilien Joseph es el nuevo Responsable General de los Hermanitos de la Encarnación nombrado para un mandato de 6 años. El Hermano Yves Jean es el Asistente General, el Hermano Amos Adelat Consejero y el Hermano

Saballa Exavier Ecónomo General. Todos los Hermanos están bien. El 16 de Septiembre, dos Hermanitos hicieron su entrada al Noviciado. Estos dos jóvenes han descubierto la Fraternidad por medio de nuestra escuela de Empresarios Agrícolas (EEA).

La salud de Sœur Emmanuelle (2) ha mejorado. Una joven novicia ha pronunciado sus primeros votos y otra joven acaba de hacer su entrada al Postulantado. En las fraternidades, los Hermanitos y las Hermanitas viviendo como viven cercanos de la gente en su día a día, también están afectados y en riesgo, tanto por las necesidades como por la violencia padecidas por la población.

Por los medios de comunicación conocemos un poco la situación difícil y las consecuencias provocadas por la pandemia del coronavirus a todas las familias, parientes, amigos y benefactores. Os expresamos nuestra proximidad y comunión en el afecto y la oración, sobre todo en este tiempo de Adviento que, por la Palabra de Dios, nos acerca a todos los que sufren y nos abre a la acogida de Jesús encarnado. Os deseamos de todo corazón una feliz Navidad y un feliz y santo Año 2021 con el Hermano Carlos en Cristo Jesús.

1- Postulador de la causa de canonización.

2- PS Emmanuelle Victor es la fundadora, junto con Francklin Armand, de la fraternidad femenina de la Encarnación.

FERRÁN SANCHÍS

Comiat

*Però el teu amor,
amor esperançat,
esperança en l'amor,
no morirà mai.*

Ha arribat l'hora del comiat. Resem un Parenostre i rellegeixo les dues últimes estrofes d'aquest poema, transcrit al recordatori de comiat:

*Què poca cosa som! Tanta follia
per tot el que deixarem,
en un no res i qualsevol dia,
en res, en pols ens quedarem.
No som res! direm en darrera hora,
quan tot el nostre món ja ha finit,
però ara, mentre aquesta vida plora,
retrobem la grandesa de l'esperit!*

Carles Puigdomènech

El misteri de la vida i el misteri de la mort. Hem agraït de tot cor la companyia dels familiars i amics que ens han acompanyat en aquests moments dolorosos. Molts però no han pogut venir a donar-te aquest últim adéu, per les actuals limitacions de mobilitat. Per diferents vies ens han transmès el seu condol. També pensant en ells, aquestes lletres d'alguna manera, moltes persones podran compartir el teu comiat. T'ho mereixes, tu que, discreta i humil, no volies mai cap protagonisme.

Adéu Mare

Record de l'avi

Tot va començar una tarda com qualsevol altra, almenys per mi i aparentment també per la resta del món. Jo estava treballant i conversant amb tot individu que se'm presentés, no era un dia memorable. Però va esdevenir com tal, en un obrir i tancar d'ulls, perquè així va ser per al meu avi. Jo acabava de rebre un parell de trucades de la meva mare i un missatge que em deia que la truqués que quelcom m'havia d'explicar. Jo vaig acabar d'atendre un client, vaig entrar a l'àrea de descans del centre i en aquell precís instant, al sentir el to de veu de la meva mare dolç i suau com la nit, vaig comprendre que l'inevitable havia succeït.

De sobte el meu món es va enfosquir, tot d'una les parets s'estrenyien, tot d'una semblava que em pressionaven tot jo i el meu cap creia que explotaria. No havia pogut acomiadar-me d'ell abans de morir, tampoc havia pogut complir el seu desig des del primer cop que va caure. Un desig que li naixia de ben endins del cor, que era poder estar a casa seva on el seu amor de tota la vida li guardava el cor. Ell sentia que només havia d'estar allà i no en una residència d'ancians, un lloc que en prou feines el consideraven una planta a la que alimentar, regar i vetllar perquè no és fes mal.

Perquè les persones som més que un simple ésser viu. I més quan, la nostra ànima ha recorregut tant de camí en aquest món terrenal anomenat Terra. Un paratge immens on la joia d'altres cors feia néixer de forma constant sempre noves emocions, com el taronger cada any treu un nèctar diferent. I on tot varia amb l'amor de l'home, aquell simple individu que amb les seves mans fortes aporta la tècnica, la perícia i una actitud positiva i desinteressada sense mesura.

D'altra banda, en aquell instant fosc on la fatídica notícia em va ser donada, també sentia tot d'una com una tènue carícia, tots aquells caps de setmana a la Selva del Camp on ell, el meu avi, sempre em feia

Inclús en aquest moment tan quotidià, ell mostrava la seva bondat i afecte

bromes sopant coca amb recapte i llonganissa. Inclús en aquest moment tan quotidià, ell mostrava la seva bondat i afecte, donant-me quasi bé tota la ceba i tot el que se li acudia d'una forma natural i distesa.

D'altres vegades anàvem a la fira i sempre a fer un tomb tots junts abans de pujar a cap atracció. Després dels avis marxaven, ella a fer el dinar i ell a la plaça amb d'altres avis. Cosa molt típica també avui, sovint almenys amb la gent de la nova generació que puja amb els telèfons mòbils sense comunicar-se directament.

Al vespre solíem anar a veure el grup de teatre de la Defensa Agrària que sempre feien una obra d'algun dramaturg de renom, que d'una o altra manera ens mostrava múltiples històries, en les que el sentit de l'humor i la comicitat sempre eren els protagonistes.

Jo sempre el recordaré per tots aquests moments de la meva infància que ell em feia valorar, sense posar-ho en valor directament, però sí amb fets i gests que sovint tenia amb temple i amor desinteressat.

Impressions des de la pantalla

En el tema de la "Pantalla". El Covid ha tingut i té infinites conseqüències negatives, però també alguna positiva. I per a mi una de les positives va ser poder pregar en la vostra companyia. Retrobar cares conegudes de quan vaig tenir la sort d'anar una temporadeta els dissabtes a Joan Blanques, algun dia també a les Jerònimes, sempre sentint-me ben acollida.

En l'àrid temps de confinament l'oportunitat de tornar-vos a trobar va ser un bàlsam i em vaig sentir afortunada de poder compartir pregària amb persones amigues.

Professió solemne Monestir Sta. Teresa de Vic

Pregària

...amb la meva
vocació de
carmelita descalça...
puc estar a prop
dels sacerdots,
ajudar a les famílies
necessitades,
consolar els malalts,
acompanyar als qui
se senten sols i
abandonats

Estimats germans de la
Comunitat de Jesús:

Primer de tot, agrair-vos la vostra
*pregària i unió amb motiu de la
professió solemne*. El nostres bons
amics Marco i Lia ens van poder
acompanyar en representació de
tots vosaltres.

El dia 21 de novembre, festa de
la Presentació de la Mare de Déu,
amb la Professió solemne, l'Església
en nom de Crist va prendre
possecció de la meva vida. Ho havia
desitjat tant. Carmelita descalça per
sempre. Em sento molt agraïda al
Senyor i molt feliç, plena d'un goig
immens, que només Ell em pot
regalar. Sóc conscient de la meva
petitesa, però em fio totalment de la
fidelitat de Déu que m'ha cridat a la
vida contemplativa..., i de la pregària
i estimació de les germanes de
comunitat. Malgrat que per la
pandèmia va poder assistir poca
gent a la professió, jo em sentia
acompanyada de tota l'Església, per
la qual entregava la vida.

Sé que amb la meva vida oculta,
unida a Jesús, puc arribar a tot el
món. Voldria com Sta. Teresa de
l'Infant de Jesús, ser l'amor en el cor
de l'Església, i que tothom conegués
l'amor infinit i misericordiós de Déu.
Ser com un perfum, que no es veu,
però purifica l'ambient. Com
m'estimula pensar que amb la meva

"Senyor, Vós ho sabeu tot,
Vós sabeu que us estimo"
(Jn. 21,17)

Amb la professió solemne
i la imposició del vel la

**Gna. Marta Teresa
de la Sgda. Família c.d.,**

s'ha consagrat per sempre a Déu.

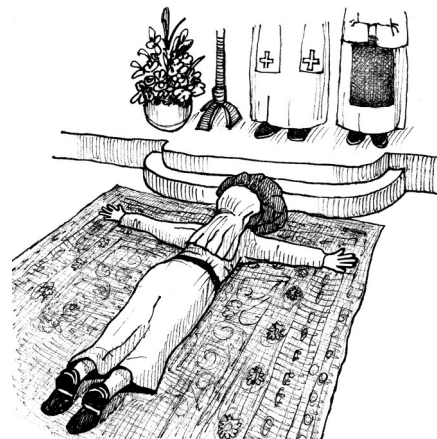
Presidí la cerimònia
Mons. Romà Casanova, Bisbe de Vic.

Monestir de Sta. Teresa - Carmelites Descalces
Vic, 21 de novembre 2020
FESTA DE LA PRESENTACIÓ DE LA MARE DE DÉU

vocació de carmelita descalça,
amagada i ignorada per a la
majoria de persones, puc estar a
prop dels sacerdots, ajudar les
famílies necessitades, consolar els
malalts, acompanyar els qui se
senten sols i abandonats... L'amor
maternal de Maria, la seva vida
senzilla de Natzaret, m'és un
estímul i ajuda en la meva entrega.

Vaig tenir també molt present a
tota la Comunitat de Jesús,
especialment en el moment en què,
prostrada a terra, mentre
s'implorava la protecció dels sants,
m'oferia unida a Crist per tota
l'Església.

Pregueu perquè la meva
resposta sigui ben fidel i generosa.
Rebeu la salutació de totes les
germanes. Ben units.

Llegint a...

FRANCA BOETTI, GERMANETA DE L'EVANGELI

Tu ets important per a mi

Amb el permís de la Germaneta de l'Evangeli Franca Boetti de la fraternitat de Mulhouse, Alsàcia, França, tradueixo el seu testimoni de servei a la presó publicat al butlletí anual 2020 de les Germanetes de l'Evangeli enviat per Nadal.

La germaneta Franca és italiana i ha viscut molts anys a El Salvador amb la qual cosa parla i escriu el castellà. Vàrem entrar en contacte amb ella per a un hospedatge i acompanyament que ens va demanar per a una joveneta torinesa que havia de passar visita a la Clínica Barraquer de Barcelona acompanyada de la seva mare i d'una amiga. Va ser una bonica experiència d'acolliment.

La Germaneta Franca de la fraternitat de Mulhouse (França) ha tornat a fer el camí de la presó, després de 3 mesos d'interrupció a causa del confinament de primavera.

Hem tornat a prendre, lentament, el camí cap a la Presó per a retrobar els antics detinguts i els nou arribats: Sempre n'està plena la presó.

Es fa estrany retrobar-se després de quasi 3 mesos d'absència, però ràpidament hem tornat al nostre lloc de servei religiós i recuperat el sentit de la nostra presència.

Joia, dels coneguts, per tornar-nos a veure, i per la nostra part, poder obrir la porta de la cel·la (sense entrar-hi) i saludar-los, creuar unes quantes paraules, anunciar-los que, aviat, podrem tornar a reunir-nos (encara que en grup reduït) per a les celebracions.

Els rostres s'il·luminen, tornen els somriures i algunes llàgrimes d'emoció: una visita després de tant de temps sense parlar, sense veure la família, sense treball dins la presó; en fi, doble empresonament.

PRISON (PRESÓ)

PORTE (PORTA): Bufeteja, tanca, bloqueja, grinyola. Però hi ha una porta que intentem mantenir oberta: l'Esperança!

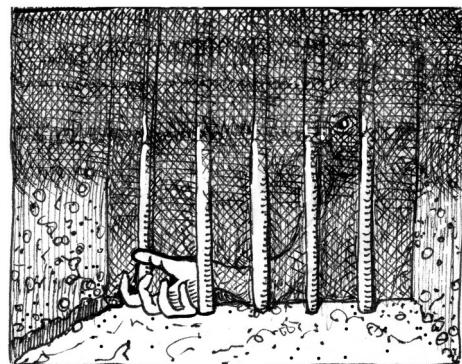
RECIDIVE (REINCIDÈNCIA): quantes cares conegudes... empresonats tantes vegades... Quines històries darrere cada rostre... Intentem "pujar el pendent" amb cadascun d'ells...

ISOLEMENT (AILLAMENT): El cap dels vigilants m'assenyala algunes persones que estan en aïllament: ambient fosc, lluny de tots, el mínimament estricte, realment és el càstig ! Anorreats dins d'un forat, per tant: respecte per aquest home!

SILENCE (SILENCI): Silencis que fan bé, però també silencis que maten, que fan por; i no obstant, de vegades, un espera una mica de silenci doncs els crits i el soroll arriben a impedir el descans. Silencis que hem de respectar: De vegades és tan dur... silencis que no troben les paraules per a explicar-se.

OUVRIR (OBRIR): Esperen que s'obri la porta de la cel·la, de la dutxa, per a una trobada, pel passeig: tot depèn del vigilant si obra o no... la paciència sotmesa a una prova molt dura. ! Però un dia, un detingut va pujar a la capella i em digué: quan aquesta porta s'obre em sento en el Paradís... en aquest indret es retroba la pau!

NUMERO de registre: A la presó es despersonalitza ràpidament els interns. Abans de demanar-nos el nom, ens demanen el seu número de registre... Així se'ls apunta en les llistes setmanals. Tanmateix, darrera d'aquest "numero": una vida trencada, una vida sense afecte, sense una ma estesa, una persona sempre discriminada i no reconeguda... A nosaltres ens pertoca retornar la persona al seu just lloc: "Tu ets important per a mi... el teu nom és escrit al palmell de les meves mans"!

Presó

Totes aquestes realitats es fan pregària, petició; al vespre a la nostra capella, i com un ressò repeteixo la Seva pregària: "Déu meu, Déu meu, perquè m'has abandonat? " "Des de la fosca jo et crido Senyor"! I la resposta del Senyor: "Jo estic aquí amb tu"!

Publicat a "Marchons dans l'espérance".
Nom del butlletí anual 2021 de les Germanetes de l'Evangeli de Charles de Foucauld.

Traduït per Josep Calvet

Els rostres
s'il·luminen, tornen
els somriures
i algunes llàgrimes
d'emoció:
una visita després
de tant de temps
sense parlar, sense
veure la família,
sense treball dins la
presó

Reflexió de l'encíclica *Fratelli tutti*

La qüestió de fons de l'encíclica és la mirada global sobre el món i la clau que pot convertir-lo en un món obert: la fraternitat i l'amistat social, derivades directament de l'Evangeli de Jesús

Pòrtic de la revista EL BON PASTOR, número 127 (octubre 2020)

La vigília de la festa de sant Francesc, el dia 3 d'octubre de 2020, dissabte, el Papa que porta el nom del sant d'Assís ha triat aquest lloc per signar l'encíclica *Fratelli tutti* (= FT), la tercera del seu pontificat. No ha estat una visita anecdòtica, sinó plena d'intenció. En el segle XIII, Francesc sorgeix en un moment de crisi, en un món assedegat de canvis eclesials i esquinçat per l'heretgia càtara que el papa Innocenci III intentarà combatre amb una croada de trist record. En el segle XXI, l'any de la pandèmia, el 2020, el papa Francesc fa sentir la seva veu de líder moral de la humanitat, en un món malalt i en crisi que davant la malaltia global tendeix a replegar-se sobre si mateix i es remou en la incertesa i la manca de futur. Sense lideratges forts a nivell mundial, en un escaquer que es debat entre populismes i liberalismes –així parla l'encíclica (FT 155-169)–, aquesta s'adreça a un món que es planteja moltes preguntes però que segurament no acaba de saber com enfocar les respostes.

El papa Francesc proposa tres camins majors que tenen un denominador comú i que integren un seguit de missatges i propostes que el Papa ha impulsat en els seus set anys i mig de pontificat.

Comencem pel denominador comú. El document papal és una encíclica «social» que s'inscriu en la Doctrina Social de l'Església, és a dir, en el pensament i l'acció social que l'Església duu a terme, amb la intenció d'il·luminar la realitat humana a la llum de l'Evangeli i de la Tradició, incloent-hi en un lloc preferent el Magisteri, un dels elements d'aquesta Tradició. Així ho havia fet el Papa en la seva segona encíclica, *Laudato si'*, dedicada a la «cura de la casa comuna», en la qual Francesc dialogava amb Bartomeu, el patriarca de Constantinoble, i amb la teologia ortodoxa de la creació. Ara, en la *Fratelli tutti* el Papa dialoga amb el gran imam d'Al Azhar (el Caire), Ahmad Al Tayyeb, amb qui va signar el febrer de l'any passat a Abu Dhabi el «Document de la fraternitat humana per la pau mundial i la convivència comuna» (vegeu FT 5).

El diàleg del Papa amb el màxim representant de l'islam sunnita es concreta sobretot en el darrer capítol de l'encíclica (vegeu FT 271-285), titulat «Les religions al servei de la fraternitat en el món». Tanmateix, en els set capítols restants allò que domina és la visió que el Papa té de l'Evangeli social, de la bona nova que ha de permeabilitzar la col·lectivitat humana i cada persona en particular –i que cal introduir en la predicació i la catequesi. D'una certa manera podríem dir, amb el llenguatge de Francesc d'Assís, que el Papa proposa la forma vitae Evangelii sobre la qual cal construir el món en aquest moment de la història. La qüestió de fons de l'encíclica és la mirada global sobre el món i la clau que pot convertir-lo en un món obert. Aquesta clau és la fraternitat i l'amistat social, derivades directament de l'Evangeli de Jesús. Tal com llegim en Mt 23,8, «tots vosaltres sou germans».

El primer camí és, doncs, el de la fraternitat universal i el de l'amistat social, definidor del document. En la presentació de l'encíclica feta al Vaticà el mateix dia 3 d'octubre a la tarda, Andrea Riccardi va subratllar que la fraternitat és «el camí senzill i essencial», que s'ofereix a un món immers en la confusió i el desorientament. Es tracta d'un camí de fondes arrels cristianes. N'hi ha prou de recordar que la comunitat cristiana és anomenada «fraternitat» en la Primera carta de Pere (2,17; 5,9) i que en el segon d'aquests textos es parla d'una fraternitat comunitària universal, estesa arreu del món. De manera semblant, l'encíclica contempla el món a la llum de la fraternitat, la qual és concebuda com l'horitzó d'esperança que hauria d'assenyalar el futur de la nostra humanitat.

En efecte, el repte que es dibuixa en aquest moment de la història, immersos com estem des de 2007-2008 en una crisi econòmica inacabable, ara del tot agreujada per la irrupció del coronavirus, és el de fer possible que tots siguem germans i germanes, els uns dels altres, sense excepció. Les diferències ètniques, socials, econòmiques, religioses, ideològiques han de passar pel sedàs de la fraternitat. D'aquesta manera es podrà arribar a una «amistat social que integri tothom» (FT 180). L'amor fratern no pot quedar tancat en un petit grup o sector, en un país o territori, no pot quedar reclòs en persones pertanyents a una mateixa classe social o adscrites a una determinada església cristiana.

Els qui observen les pràctiques de la religió –i potser se'n vanten, com fa el fariseu de la paràbola– haurien de ser els primers a entendre i viure la fraternitat. La fraternitat és un dels grans ideals del missatge cristià i també de la modernitat, que forma part de la tríade emblemàtica de la Revolució francesa: *liberté, égalité, fraternité*

Quan el Papa parla d'una «amistat social que integri tothom» es refereix a una humanitat que construeix la civilització de l'amor i que fa servir l'arma del diàleg

(vegeu FT 103-105). Òbviament, la fraternitat no és un qüestió de fair play, ni d'un simple respecte de les llibertats individuals. El Papa insisteix que la fraternitat inclou la voluntat de practicar-la i fer servir el diàleg, gràcies al qual podem descobrir l'altre.

Tanmateix, la fraternitat és un dels ideals que el món global posa en perill. Les grans paraules es liquen perquè es perd el sentit de la història. La profunditat del passat i del futur queda reduïda a un trist i angoixant present, que es resol en una atenció desmesurada al propi «jo», a les seves volàtils necessitats i als seus esclavitzants desigs.

En les pàgines dedicades a les ombres creades per la pandèmia (FT 32-36), el Papa constata que hem viscut sense gestos de fraternitat en un món que, per mor de la malaltia, quedava tancat i confinat, sobretot interiorment. El confinament físic és expressió d'un confinament més dur, que afecta la manera de viure i la capacitat de trobar-se un mateix i amb els altres. Tots hem estat, i som, a la mateixa barca, i hem descobert que ningú no se salva sol, ni tan sols aquells que posseeixen mitjans que, aparentment, els permetrien de viure aïllats. Però el qui s'aïlla en la seva particular torre d'ivori opta per un estil de vida sense interès, en el qual la pregunta per l'altre és absent i, de vegades, és vista com una nosa.

Per això, el segon camí que proposa l'encíclica rau en el pas d'un món tancat a un món obert. L'alternativa és entre una sola humanitat, amb la consciència que som «caminants amb la mateixa carn humana» (FT 8), i el globalisme, que és una visió esbiaixada de la globalització, en el qual es produeix una minva de «la visió comunitària de l'existència» (FT 12). La pràctica activa de la fraternitat universal fa descobrir els pobres i malalts com els «germans més petits» (Mt 25,40). Estar al costat dels qui passen necessitat és el primer pas per a viure una fraternitat de gran voltatge, no una fraternitat menuda que quedés reduïda al petit grup autoreferencial. L'Església és una fraternitat universal perquè dins d'ella, siguin on siguin i visquin on visquin, hi caben tots els éssers humans, tots els qui jueuen a la vora del camí ferits i malmenats (FT 56-86). Cal obrir el món a l'Evangeli dels pobres, i això ho farà una Església que segueixi les benaurances evangèliques en el fons i en la forma.

Quan el Papa parla d'una «amistat social que integri tothom» (FT 180), es refereix a una humanitat que construeix la civilització de l'amor i que fa servir l'arma del diàleg, mai la violència i la confrontació, sempre el perdó. En aquest sentit, la «violència verbal» es converteix en un càncer social, una manera de fer que corromp l'ànima de les societats contemporànies (FT 44). I en aquest punt els dirigents polítics semblen sovint una llavor que és de jull i no de blat. Cert, hi ha una «política millor», que és absolutament necessària i que és reivindicada per l'encíclica (FT 154-197), però el punt fonamental és la moralitat pública que s'ha de caracteritzar per la justícia i la veritat, tant en els estaments legislatius i executius com, sobretot, en els estaments judicials. Aquesta moralitat ha d'incloure la dimensió econòmica i, en particular, la dimensió social de la propietat (FT 118-127). Els béns d'aquest món no poden ser una eina de separació que els vinculi a un ús privat i privatiu, legalment justificat però moralment insuficient i fins i tot culpable. En efecte, no és just que la riquesa dels uns comporti la pobresa dels altres. No podem parlar d'integració social si la pobresa i la fam, la guerra i la misèria assetgen tants milions de persones, entre els quals els migrants, que, malgrat les aparences, són un «element de futur» de les nostres societats (FT 40).

El tercer camí queda explicat en el darrer capítol, dedicat a les religions al servei de la fraternitat (FT 271-285). Aquí ressona amb força l'amistat del papa Francesc amb Al Tayyeb. Els encontres que han tingut han manifestat que el cristianisme i l'islam han deixat els camins antics de la lluita fraticida i han entrat en la via del diàleg. L'esperit d'Assís, iniciat pel papa sant Joan Pau II (1986) i continuat posteriorment en les trobades Homes i Religions i la Pregària per la Pau, que organitza anualment la Comunitat de Sant'Egidio, ha anat esmussant una llarga història de desencontres. La pau s'ha començat a imposar a la guerra, i ja no es pot parlar de guerra de religions –tot i els conflictes encara existents, que sovint tenen una arrel no religiosa i en els quals la religió tendeix a servir d'excusa per amagar altres interessos.

Les religions no poden dur a «sentiments d'odi i hostilitat», de violència i de vessament de sang, i que, quan ho fan, es desvien de la seva naturalesa pròpia i són manipulades

L'any 2013 el Papa escrivia: «Cada un de nosaltres és cridat a ser un artesà de la pau, unint i no dividint, extingint l'odi i no atiant-lo, obrint els camins del diàleg i no aixecant nous murs» (citada en FT 284). Aquest és l'esperit que es va viure l'any passat a Abu Dhabi entre el Papa i Al Tayyeb. En aquella ocasió es va proclamar que les religions no poden dur a «sentiments d'odi i hostilitat», de violència i de vessament de sang, i que, quan ho fan, es desvien de la seva naturalesa pròpia i són manipulades (FT 285). El nom de Déu és pau, i aquest nom ha de ser reverenciat i honorat, no se'l pot prendre en va. Així ho han entès Luther King, Desmond Tutu i Ghandi, citats pel Papa en l'encíclica (FT 286). Així ho va entendre el beat Carles de Foucauld, el «germà universal», que va viure la fraternitat cercant de ser amic de tothom, començant pels més pobres dels musulmans entre els quals vivia i va sofrir una mort martirial.

L'encíclica *Fratelli tutti* és un gran resum del magisteri del papa Francesc i l'expressió del seu somni d'un món divers, basat en la fraternitat. En aquest temps de replantejament del sentit de l'existència i en el difícil context de la pandèmia, la veu del Papa brolla de l'Evangeli i orientarà tothom qui somiï en un món nou i renovat. Com el mateix Papa escriu al començament del document, «(cal) una fraternitat oberta, que permeti de reconèixer, valorar i estimar cada persona més enllà de la proximitat física, més enllà del lloc de l'univers on hagi nascut o visqui» (FT 1). Que el Senyor ens hi ajudi!

CARDENAL MARIO GRECH

Pandemia, vida de la Iglesia, ¿cuáles son las lecciones?

Cardenal Mario Grech: Entrevista con el nuevo secretario del sínodo de obispos

Entrevista de Antonio Spondaro sj y Simone Sereni publicada el 23 de octubre de 2020 / <https://www.laciviltacattolica.com>
(Per raó d'espai s'editen fragments significatius de l'entrevista)

Monseñor Grech, el período de pandemia que aún atravesamos, obligó a todo el mundo a detenerse. La casa se ha convertido en un lugar de refugio contra el contagio; las calles se han vaciado. La Iglesia se vio afectada por esta suspensión de toda actividad y ya no se permitieron las celebraciones litúrgicas públicas. ¿Cuál ha sido su reflexión como obispo, como pastor?

Si tomamos esto como una oportunidad, puede convertirse en un momento de renovación. La pandemia ha sacado a la luz una cierta ignorancia religiosa, una pobreza espiritual. Algunos han insistido en la libertad de culto o la libertad para el culto, pero poco se ha dicho sobre la libertad en la manera de rezar. Hemos olvidado la riqueza y variedad de experiencias que nos ayudan a contemplar el rostro de Cristo. ¡Algunos incluso han dicho que la vida de la Iglesia ha sido interrumpida! Y es realmente asombroso. En la situación que impedía la celebración de los sacramentos, no nos dimos cuenta de que había otras formas de hacer experiencia de Dios.

En el Evangelio de Juan, Jesús le dice a la mujer samaritana: “Viene la hora en que no adorarán al Padre en este monte ni en Jerusalén. [...] Viene la hora, y es ahora, cuando los verdaderos adoradores adorarán al Padre en espíritu y en verdad, porque tales son los adoradores que el Padre busca” (Juan 4,21-23). La fidelidad del discípulo a Jesús no puede verse comprometida por la ausencia temporal de liturgia y sacramentos. El hecho de que muchos sacerdotes y laicos hayan entrado en crisis porque de repente nos encontramos en la situación de no poder celebrar la Eucaristía *coram populo* es de por sí muy significativo.

.../...

Entonces, ¿qué desafío para hoy?

Cuando el templo en Jerusalén donde Jesús oró fue destruido, judíos y gentiles, que no tenían templo, se reunieron alrededor de la mesa familiar y ofrecieron sacrificios con sus labios y oraciones de alabanza. Cuando ya no pudieron seguir la tradición, judíos y cristianos retomaron la ley y los profetas y los reinterpretaron de una manera nueva. [1] Este es también el desafío de hoy.

Al escribir sobre la reforma que necesitaba la Iglesia, Yves Congar afirmó que la “actualización” deseada por el Concilio debe ir hasta el descubrimiento de una nueva forma de ser, de hablar y de un compromiso que responde a la necesidad de un servicio evangélico total al mundo. En cambio, muchas iniciativas pastorales de este período se centraron en la figura única del sacerdote. La Iglesia, en este sentido, parece demasiado clerical y el ministerio está controlado por clérigos. Incluso los laicos suelen estar condicionados por un modelo de clericalismo fuerte.

El encierro que hemos vivido nos obliga a abrir los ojos a la realidad que vivimos en nuestras iglesias. Debemos reflexionar, cuestionar la riqueza de los ministerios laicos en la Iglesia, comprender sí, y cómo se expresan. ¿De qué sirve una profesión de fe si esta misma fe no se convierte en la levadura que transforma la masa de la vida?

Debemos esperar que esta crisis, sea para nosotros, en tanto que Iglesia un momento oportuno para volver a poner el Evangelio en el centro de nuestra vida y de nuestro ministerio

¿Qué aspectos de la vida de la Iglesia han emergido de este período contrastante?

Hemos descubierto una nueva eclesiología, tal vez incluso una nueva teología y un nuevo ministerio. Entonces esto indica que es hora de hacer las opciones necesarias para construir sobre este nuevo modelo de ministerio. Sería un suicidio si, después de la pandemia, volviéramos a los mismos modelos pastorales que hemos practicado hasta ahora. Gastamos una enorme energía tratando de convertir la sociedad secularizada, pero es más importante convertirnos para lograr la conversión pastoral de la que habla a menudo el Papa Francisco.

Me parece curioso que muchas personas se hayan quejado de no poder recibir la Comunión y realizar los funerales en la iglesia; pero se han preocupado mucho menos por cómo reconciliarse con Dios y nuestro prójimo, cómo escuchar y celebrar la Palabra de Dios y cómo vivir una vida de servicio.

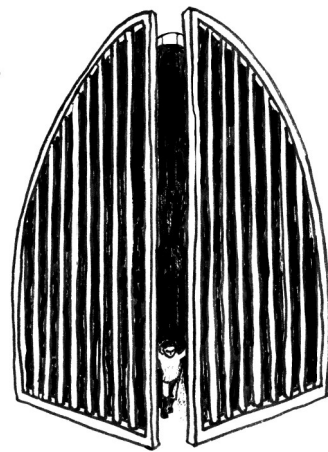
Por lo que se refiere a la Palabra, debemos esperar, por tanto, que esta crisis, cuyos efectos nos acompañarán durante mucho tiempo, sea para nosotros, en tanto que Iglesia, un momento oportuno para volver a poner el Evangelio en el centro de nuestra vida y de nuestro ministerio. Muchos todavía son "analfabetos del Evangelio".

En este sentido, ya ha planteado la cuestión de la "pobreza espiritual": ¿cuál es su naturaleza y cuáles son, en su opinión, las causas más evidentes de esta pobreza?

Es innegable que la Eucaristía es la fuente y la cima de la vida cristiana o, como otros prefieren decir, la cima y la fuente de la vida misma de la Iglesia y de los fieles [2]; y también es cierto que "la celebración litúrgica [...] es la acción sagrada por excelencia, y que ninguna otra acción de la Iglesia iguala su eficacia en el mismo grado" [3]; pero la Eucaristía no es la única posibilidad que tiene el cristiano de experimentar el Misterio y encontrarse con el Señor Jesús. Pablo VI lo observó bien cuando escribió que en la Eucaristía "la presencia de Cristo es "real" y no de forma exclusiva, como si las otras no fueran "reales". "[4] .../...

Entonces, ¿puede este servicio ser un medio de evangelización?

La fracción del pan eucarístico y de la Palabra no se puede hacer sin partir el pan con quienes no lo tienen. Esta es la diaconía. Los pobres son teológicamente el rostro de Cristo. Sin los pobres, perdemos contacto con la realidad. Así, igual que es necesario un lugar de oración en la parroquia, es importante la presencia de la cocina para la sopa, en el sentido amplio del término. La diaconía o servicio de evangelización donde hay necesidades sociales es una dimensión constitutiva del ser de la Iglesia, de su misión.

Así como la Iglesia es misionera por naturaleza, de esta naturaleza misionera fluye la caridad para con el prójimo, la compasión, que es capaz de comprender, ayudar y promover a los demás. La mejor manera de experimentar el amor cristiano es a través del ministerio de servicio. Muchas personas se sienten atraídas por la Iglesia no porque hayan participado en las clases de catecismo, sino porque han participado en una experiencia significativa de servicio. Y esta forma de evangelización es fundamental en la actual era de cambio, como observó el Santo Padre en su discurso a la Curia en 2019: "Ya no estamos en un régimen cristiano. .../...

La fracción del pan eucarístico y de la Palabra no se puede hacer sin partir el pan con quienes no lo tienen.

Esta es la diaconía

Los pobres son teológicamente el rostro de Cristo

Ha hablado antes de una "nueva eclesiología" que surge de la experiencia forzada del encierro. ¿Qué sugiere este redescubrimiento de la casa?

Esto sugiere que el futuro de la Iglesia está aquí, es decir, en la rehabilitación de la Iglesia doméstica y dándole más espacio, una Iglesia-familia formada por varias Iglesias-familias. Esta es la premisa válida de la nueva evangelización, que parece tan necesaria entre nosotros. Debemos vivir la Iglesia dentro de nuestras familias. No hay comparación entre la Iglesia institucional y la Iglesia doméstica. La gran iglesia comunitaria está formada por pequeñas iglesias que se juntan en casas. Si la iglesia doméstica falla, la iglesia no puede existir. Si no hay Iglesia doméstica, ¡la Iglesia no tiene futuro! ¡La Iglesia doméstica es la llave que abre horizontes de esperanza!

En los Hechos de los Apóstoles encontramos una descripción detallada de la Iglesia doméstica, la *domus ecclesiae*: "Día tras día, mientras pasaban mucho tiempo juntos en el templo, partían el pan en casa y comían su comida con corazón alegre y generoso" (Hechos 2,46). En el Antiguo Testamento, el hogar familiar era el lugar donde Dios se revelaba y donde se celebraba la celebración más solemne de la fe judía, la Pascua. En el Nuevo Testamento, la Encarnación tuvo lugar en una casa, el Magnificat y el Benedictus se cantaron en una casa, la primera Eucaristía tuvo lugar en una casa, así como el envío del Espíritu Santo en Pentecostés. Durante los dos primeros siglos, la Iglesia siempre se reunió en el hogar familiar.

Recientemente, la expresión "pequeña iglesia doméstica" se ha utilizado a menudo con un tono reductivo, quizás sin querer... ¿Podría esta expresión haber contribuido a debilitar la dimensión eclesial del hogar y la familia, tan fácilmente comprensible para todos y que nos parece tan evidente hoy?

Quizás estemos en esta etapa por causa del clericalismo, que es una de las perversiones de la vida sacerdotal y de la Iglesia, a pesar de que el Concilio Vaticano II restauró la noción de familia como "Iglesia doméstica". [5] desarrollando la enseñanza sobre el sacerdocio común. [6] Recientemente, leí esta explicación precisa en un artículo sobre la familia. La teología y el valor de la pastoral familiar vista como Iglesia doméstica dio un giro negativo en el siglo IV, con la sacralización de sacerdotes y obispos, en detrimento del sacerdocio común del bautismo, que comenzó a perder su valor. Cuanto más progresaba la institucionalización de la Iglesia más disminuía la naturaleza y el carisma de la familia como Iglesia doméstica. No es la familia la que es subsidiaria de la Iglesia, sino que es la Iglesia la que debe ser subsidiaria de la familia. En la medida en que la familia es la estructura fundamental y permanente de la Iglesia, es necesario devolverle una dimensión sagrada y religiosa, la *domus ecclesiae*. San Agustín y San Juan Crisóstomo enseñan, a raíz del judaísmo, que la familia debe ser un entorno donde se pueda celebrar, meditar y vivir la fe. Es deber de la comunidad parroquial ayudar a la familia a ser una escuela catequética y un espacio litúrgico donde se pueda partir el pan en la mesa de la cocina.

.../...

Volvamos ahora a considerar un horizonte más amplio. El virus no conoce barreras. Si bien han aparecido egoísmos individuales y nacionales, es cierto que hoy está claro que en la Tierra vivimos una fraternidad humana fundamental.

Esta pandemia debe llevarnos a una nueva comprensión de la sociedad contemporánea y permitirnos discernir una nueva visión de la Iglesia. ¡Dicen que la historia es un maestro que muchas veces no tiene alumnos! Precisamente por nuestro egoísmo y nuestro individualismo, tenemos una memoria selectiva. No solo borramos de nuestra memoria las dificultades que causamos, sino que también podemos olvidarnos de nuestros vecinos. Por ejemplo, en esta pandemia, las consideraciones económicas y financieras a menudo prevalecen sobre el bien común. En nuestros países occidentales, aunque estamos orgullosos de vivir en un régimen democrático, en la práctica todo está dirigido por quienes tienen el poder político o económico. En cambio, necesitamos redescubrir la fraternidad. Si se asume la responsabilidad vinculada al Sínodo de los Obispos, creo que sinodalidad y fraternidad son dos términos que se llaman.

.../...

En la medida en que la familia es la estructura fundamental y permanente de la Iglesia, es necesario devolverle una dimensión sagrada y religiosa, la *domus ecclesiae*

DOI: La Civiltà Cattolica,
En. Ed. Vol. 4, no. 10 art. 7, 1020:
10.32009 / 22072446.1020.7

[1]. Ver T. Halik, "Questo è il momento per prisere il largo", en *Avvenire*, 5 de abril de 2020, 28.

[2]. Ver Concilio Ecuménico Vaticano II, Constitución *Sacrosanctum Concilium* (SC), No. 10, 4 de diciembre de 1963.

[3]. SC 7.

[4]. Pablo VI, Encíclica *Mysterium Fidei*, n. 40, 3 de septiembre de 1965.

[5]. Concilio Ecuménico Vaticano II, Constitución *Lumen Gentium* (LG), n. ° 11; Decreto *Apostolicam Actuositatem* (AA), No. 11.

[6]. Ver LG 10.

Elies, exemple de vida contemplativa i activa

Dij, 8/10/2020 per Papa Francesc
 Les homilies del papa Francesc
 Audiència General 7 d'octubre 2020
Catequesi – “Guarir el món”

Estimats germans i germanes, bon dia!

Reprenem avui les catequesis sobre la pregària, que hem interromput per fer la catequesi sobre la cura de la creació, ara les reprenem; i trobem un dels personatges més captivadors de tota la Sagrada Escripura: el profeta Elies. Va més enllà dels límits del seu temps i podem veure també la seva presència en alguns episodis de l'Evangelí. Apareix al costat de Jesús, junt amb Moisès, en el moment de la Transfiguració (cf. Mt 17,3). Jesús mateix fa referència a la seva figura per acreditar el testimoni de Joan Baptista (cf. Mt 17,10-13).

A la Bíblia, Elies apareix sobtadament, de manera misteriosa, procedent d'un poblet molt marginal (cf. 1 Re 17,1); i al final deixarà l'escena, sota els ulls del deixeble Eliseu, sobre un carro de foc que el porta al cel (cf. 2 Re 2,11-12). Per tant és un home sense un origen precís, i sobretot sense fi, segrestat al cel: per això s'esperava el seu retorn abans de la vinguda del Messies, com un precursor. S'esperava el retorn d'Elies.

Les Escripures ens presenten Elies com un home de fe cristal·lina: en el seu mateix nom, que podria significar “Jahvè és Déu”, es troba el secret de la seva missió. Serà així tota la vida: home recte, incapaç de compromisos mesquins. El seu símbol és el foc, imatge del poder purificador de Déu. Serà el primer sotmès a proves, i es mantindrà fidel. És l'exemple de totes les persones de fe que coneixen les temptacions i els sofriments, però no deixen de lluitar per l'ideal pel qual van néixer.

La pregària és la limfa que alimenta constantment la seva existència. Per això és un dels personatges més estimats per la tradició monàstica, tant és així que alguns l'han elegit com a pare

Elies

espiritual de la vida consagrada a Déu. Elies és l'home de Déu, que defensa el primat de l'Altíssim. Tot i això, ell també es veu obligat a afrontar les seves pròpies debilitats. És difícil de dir quines experiències li van ser més útils: si la derrota dels falsos profetes a la muntanya del Carmel (cf. 1 Re 18,20-40), o el desconcert amb què constata que “no és millor que els seus pares” (cf. 1 Re 19,4). En l'esperit de qui prega, el sentit de la pròpia feblesa és més preciós que els moments d'exaltació, quan sembla que la vida és una cavalcada de victòries i d'èxits. En la pregària passa sempre això: moments de pregària que nosaltres sentim que ens atrauen, també d'entusiasme, i moments de pregària de dolor, de sequedat, de proves. La pregària és així: deixar-se portar per Déu i deixar-se colpejar per situacions dolentes i també per les temptacions. Aquesta és una realitat que trobem en moltes altres vocacions bíbliques, també en el Nou Testament, pensem per exemple en Sant Pere i en Sant Pau. La seva vida també era així: moments d'exultació i moments d'abatiment, de patiment.

Elies és l'home de vida contemplativa i, al mateix temps, de vida activa, preocupat pels esdeveniments del seu temps, capaç d'enfrontar-se al rei i a la reina, després que ells haguessin fet matar Nabot per apoderar-se de la seva

vinya (cf. 1 Re 21,1-24). Com necessitem que hi hagi creients, cristians plens d'entusiasme, que actuïn davant de les persones que tenen responsabilitat de direcció amb el coratge d'Elies, per dir: “Això no s'ha de fer! Això és un assassinat!”. Necessitem l'esperit d'Elies. Ens mostra que no hi ha d'haver cap dicotomia en la vida de qui prega: si estàs davant del Senyor i si vas a trobar els germans als quals Ell t'envia. La pregària no és un tancar-se amb el Senyor per maquillar l'ànima: no, això no és pregària, això és un simulacre de pregària. La pregària és un encarar-se amb Déu i un deixar-se enviar a servir els germans. El banc de prova de la pregària és l'amor concret al proïsme. I viceversa: els creients actuen en el món després d'haver callat i pregat primer; en cas contrari la seva acció és impulsiva, no té discerniment, és una carrera frenètica sense fi. Els creients es comporten així, fan tantes injustícies, perquè no han anat primer al Senyor a pregar, a discernir què han de fer.

Les pàgines de la Bíblia ens permeten suposar que la fe d'Elies també va progressar: ell també va créixer en la pregària, la va anar perfeccionant a poc a poc. El rostre de Déu es va anar fent més clar al llarg del camí, fins que arriba al punt més àlgid en aquella experiència extraordinària, quan Déu es manifesta a Elies a la muntanya (cf. 1

Decàleg de l'ancianitat

Déu ve a l'encontre
d'un home cansat,
un home que
pensava que havia
fracassat en tots els
fronts,

i amb aquella brisa
suau, amb aquell
fil de silenci sonor
fa que retorni al
seu cor la calma i
la pau

Re 19,9-13). No es manifesta en la tempesta impetuosa, ni en el terratrèmol ni en el foc devorador, sinó en el «murmuri d'un vent suau» (v. 12). O més ben dit, una traducció que reflecteix bé aquella experiència: en un fil de silenci sonor. Així es manifesta Déu a Elies. És amb aquest signe humil que Déu es comunica amb Elies, que en aquell moment és un profeta fugitiu que ha perdut la pau. Déu ve a l'encontre d'un home cansat, un home que pensava que havia fracassat en tots els fronts, i amb aquella brisa suau, amb aquell fil de silenci sonor fa que retorni al seu cor la calma i la pau.

Aquesta és la història d'Elies, però sembla escrita per a tots nosaltres. Algun vespre ens podem sentir inútils i sols. És llavor que vindrà la pregària i trucarà a la porta del nostre cor. Tots nosaltres podem recollir un tros de la capa d'Elies, com el seu deixeble va recollir la meitat de la seva capa. I fins i tot encara que hàgim fet alguna cosa malament, o ens sentim amenaçats i esporuguits, si tornem davant de Déu amb la pregària, retornaran la serenitat i la pau com per un miracle. Això és el que ens ensenya l'exemple d'Elies.

Catalunya religiós

Traducció: Josep M. Torrents

Aquest Decàleg de l'ancianitat fou proposat pel pare Cassià en unes conferències que féu a Sant Cugat del Vallès el maig de 1991 (aleshores era ja abat emèrit) que amb el títol Pot tornar a néixer una persona ja gran? foren organitzades pel Centre de Vida religiosa i Espiritualitat de la Unió de Religiosos de Catalunya.

1) No dimitir de viure ni de lluitar. Fer tot el que puguem per arribar a l'extrema vellesa amb el màxim possible de lucidesa i de joia, malgrat les limitacions físiques i psicològiques de l'edat. No autolimitar-se físicament, intel·lectualment; seguir cultivant-nos per ésser útils en els diversos camps d'activitat possibles.

2) Assumir l'ancianitat com una etapa de maduració vers l'encontre definitiu, mai com un procés de liquidació o de "suspensió de pagaments". És a dir, procurem concentrar l'atenció en els valors i les actituds essencials; i no ens entristim perquè podem fer menys, perquè és més important ser que fer! Posar l'accent en els aspectes positius de l'ancianitat i relativitzar els negatius, assumint-ho tot amb acció de gràcies. "Encara puc fer això i això altre". Assumir amb realisme les limitacions. Viure de realitats, no d'aparences No maquillar la vida, sinó viure amb tanta plenitud com puguem, amb realisme.

3) Continuar oberts a l'evolució de la societat i del món. No rebutjar d'entrada les novetats, sinó discernir com ho diu sant Pau: "Proveu-ho tot però quedeu-vos amb el que és millor"; tenint més en compte les aspiracions i el bé dels joves. Participar de la il·lusió que tenen els joves.

4) No esperar que ens ho donin tot fet. Fer tant com sigui possible les coses per nosaltres mateixos, fins els serveis personals, per mantenir el vigor, la iniciativa i la confiança en nosaltres. I alhora, això sí, saber assumir el relleu amb elegància, quan se'ns demana passar la torxa als més joves.

5) Defugir l'amargar-nos com si fos la pesta. Cal que sapiguem afrontar i acceptar serenament quan no ens sentim valorats ni escoltats; això és gairebé inevitable. Quan sembla que no ens valoren o ens sembla que no ens escolten, o no ens estimen prou, no jutgem els altres, ni responem menyspreant-los, ni condemnant-los. Nosaltres hem de respondre estimant. Responem estimant, valorant i comprenent que als més joves els falta rodatge i estan en procés de maduració i que ja se'n adonaran.

6) La creu es fa present en totes les etapes de la vida humana, per això no ens hem d'estranyar que també se'ns presenti quan som grans. No ens revoltam ni ens desesperem. Aprenguem amb la gràcia del Senyor a estimar la nostra creu, a l'estil de Jesús. "Ningú no estima tant com aquell que dóna la vida pels seus amics". Poques persones es troben en ocasió de donar la vida de cop, com els sis jesuïtes del Salvador que van morir màrtirs i tants d'altres... Sí, donar la vida de cop o dia a dia amb amor i amb pau profunda en el cor. Estimar la creu.

7) Viure amb plenitud l'instant present. No obsessionar-se amb els records amargs del passat ni amb pors estèrils del futur. Confiar-nos en mans de Déu i viure tan intensament com ens sigui possible el moment present

8) Viure en comunió i en sintonia amb els altres; amb aquells amb qui convivim i amb l'altra gent. Defugir l'isolament, que és un perill dels grans. Cultivar l'amistat i el diàleg amb els grans i amb els joves.

9) No deixar-se anar, en la cura del propi cos, en el vestir, en el menjar, sense exageracions però també sense deixadesa. Mantenir l'exercici físic, la netedat, l'elegància, la il·lusió de viure.

10) Mantenir i augmentar, si és possible, l'hàbit de llegir, d'estar al corrent dels temes que més ens interessin, és a dir, fet tot el que estigui a la nostra mà per mantenir-nos desvetllats intel·lectualment, espiritualment; i en un clima de bon humor. Això és un do molt gran. Qui sap cultivar l'humor té molt de guanyat.

El racó de la musa

Adora y confía

No te inquietes por las dificultades de la vida,
por sus altibajos, por sus decepciones,
por su porvenir más o menos sombrío.
Quiere lo que Dios quiere.
Ofrécele en medio de inquietudes y dificultades
el sacrificio de tu alma sencilla que,
pese a todo,
acepta los designios de su providencia.
Poco importa que te consideres un frustrado
si Dios te considera plenamente realizado,
a su gusto.
Piérdete confiado ciegamente en ese Dios
que te quiere para sí.
Y que llegará hasta ti, aunque jamás lo veas.
Piensa que estás en sus manos,
tanto más fuertemente cogido,
cuanto más decaído y triste te encuentres.
Vive feliz. Te lo suplico. Vive en paz.
Que nada te altere.
Que nada sea capaz de quitarte tu paz.
Ni la fatiga psíquica. Ni tus fallos morales.
Haz que brote,
y conserva siempre sobre tu rostro,
una dulce sonrisa,
reflejo de la que el Señor
continuamente te dirige.
Y en el fondo de tu alma coloca,
antes que nada,
como fuente de energía y criterio de verdad,
todo aquello que te llene de la paz de Dios.
Recuerda:
cuanto te deprima e inquiete es falso.
Te lo aseguro en el nombre
de las leyes de la vida
y de las promesas de Dios.
Por eso,
cuando te sientas apesadumbrado, triste,
adora y confía.
Teilhard de Chardin sj

El P. Raniero Cantalamessa
Dibuix de Marce Pérez després de sentir-lo
per videoconferència al recés de 30 de gener

Us recomanem Una pel·lícula

Un assumpte de família

Hirokazu Kore-eda · Drama

Direcció i repartiment

Direcció:

Hirokazu Kore-eda

Repartiment:

Lily Franky, Sakura Andô, Kirin

Kiki, Mayu Matsuoka, Jyo

Kairi, Miyu Sasaki

Sobre la pel·lícula

Palma d'Or del Festival de

Cannes 2018. Hirokazu Kore-

eda reflexiona novament sobre

la família, però aquest cop des

d'una perspectiva totalment nova: ens ve donada,
o la podem triar?

Després d'un dels seus habituals furt, l'Osamu i el seu fill troben una nena al carrer, morta de fred. Al principi, la dona de l'Osamu no vol que es quedi amb ells, però acaba apiadant-se d'ella. Tot i sobreviure amb dificultats gràcies a petits robatoris, la família és feliç, fins que un incident imprevist revela un secret que posa a prova els llaços que els uneixen.

Un llibre

Títol: TIENE GRACIA...

**Autor: MARTIN SJ,
JAMES**

Inspirant-se en l'Escriptura,
aportant anècdotes de la seva
llarga experiència com a catòlic,
els seus més de vint anys com a
jesuïta i els seus deu anys de
sacerdoci, i referint divertides i
intuitives anècdotes i fins a
acudits, James Martin, sj, ens fa
veure com l'alegria, l'humor i el
riure ens ajuden a viure una vida
més espiritual, a comprendre'ns
millor a nosaltres mateixos i als
altres i a apreciar més

plenament la presència de Déu enmig de nosaltres. Una
sèrie de consells pràctics ens ajuden a fer ús de l'humor per
a mostrar la nostra fe, abraçar la humanitat, posar les coses
en perspectiva, obrir les nostres ments, dir la veritat,
demostrar coratge, desafiar al poder, practicar l'hospitalitat,
fomentar unes veritables relacions humanes, aprofundir la
nostra relació amb Déu... i passar-ho bé. Convidant a Déu al
fet que il·lumini els nostres cors, podem començar a
degustar el cel en la terra. Els sants són persones alegres,
diu Martin, i pensar en un Jesús mancat de sentit de l'humor
pot fins a resultar herètic.

SIGFRID PARTICIPATIU

GRÀCIES ALFONS
PER LA TEVA INSPIRACIÓ!

ANIMEU-VOS
A ENVIAR HISTÒRIES
DEL SIGFRID
PER PROPERS NÚMEROS

